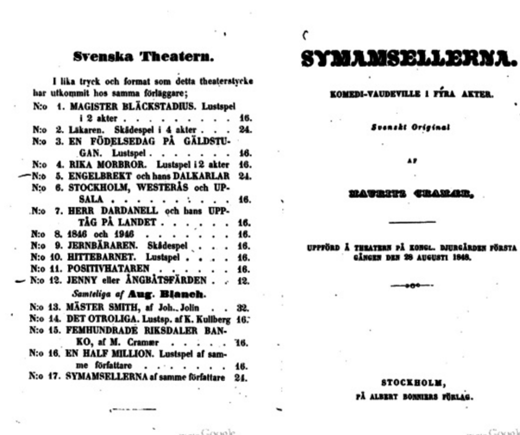

Svenska Theatern.

I lika tryck och format som detta theaterstycke har utkommit hos samma förläggare;

N:o 1. MAGISTER BLÄCKSTADIUS. Lustspel i 2 akter . . . . 16.
N:o 2. Läkaren. Skådespel i 4 akter . . . 24.
N:o 3. EN FÖDELSEDAG PÅ GÄLDSTUGAN. Lustspel . . . . 16.
N:o 4. RIKA MORBROR. Lustspel i 2 akter 16.
N:o 5. ENGELBREKT och hans DALKARLAR 24.
N:o 6. STOCKHOLM, WESTERÅS och UPSALA . . . . 16.
N:o 7. HERR DARDANELL och hans UPPTÅG PÅ LANDET . . . . 16.
N:o 8. 1846 och 1946 . . . . 16.
N:o 9. JERNBÄRAREN. Skådespel . . . . 16.
N:o 10. HITTEBARNET. Lustspel . . . . . 16.
N:o 11. POSITIVHATAREN . . . . 16.
N:o 12. JENNY eller ÅNGBÅTSFÄRDEN . . 12.

Samteliga af **Aug. Blanch.**

N:o 13. MÄSTER SMITH, af Joh. Jolin . . 32.
N:o 14. DET OTROLIGA. Lustsp. af K. Kullberg 16.
N:o 15. FEMHUNDRADE RIKSDALER BANKO, af M. Cramær . . . . . . 16.
N:o 16. EN HALF MILLION. Lustspel af samme författare . . . . 16.
N:o 17. SYMAMSELLERNA af samme författare 24.

SYMAMSELLERNA.

KOMEDI-VAUDEVILLE I FYRA AKTER.

Svenskt Original

AF

MAURITZ CRAMÆR.

UPPFÖRD Å THEATERN PÅ KONGL. DJURGÅRDEN FÖRSTA GÅNGEN DEN 28 AUGUSTI 1848.

STOCKHOLM,
PÅ ALBERT BONNIERS FÖRLAG.

SYMAMSELLERNA.

KOMEDI-VAUDEVILLE I FYRA AKTER,

Svenskt Original

AF

MAURITZ CRAMÆR

UPPFÖRD Å THEATERN PÅ KONGL. DJURGÅRDEN FÖRSTA GÅNGEN DEN 28 AUGUSTI 1848.

——ooo——

STOCKHOLM,
PÅ ALBERT BONNIERS FÖRLAG

Förord till den elektroniska utgåvan

Denna komedi har digitaliserats från Bayerska Statsbiblioteket i september 2008 av Google Books och anpassats för Projekt Runeberg i augusti 2014 av Ralph E.

c

SYMAMSELLEHNA.

KOMEDI-VAUDEVILLE 1 FYRA AKTER.

Svenskt Original

af

W&WBSiæS,

UPPFÖRD Å THEATERN PÅ KONGL. DJURGÅRDEN FÖRSTA GÅNGEN DEN 28 AUGUSTI 1848.

STOCKHOLM,

PÅ ALRERT BONNIERS FÖRLAG.PERSONERNA:

fabrikör FELB1US, Hattmakare från Carlstad, nyligen bosatt i Stockholm.

fru SUSANNA TILJA, Skådespelerska vid en Landsorts-theater.

Kongl. Sekreteraren ROJALINDER, Tidningsredaktör. LEOPOLD DRAHM, Styckjankare vid Artilleriet. Grosshandlaren KOLLY, Rojalinders vän.

SPIORÉN, Tidningsreferent.

CAROLINA \

PAULINA I

JOSEFINA \ Symamseller.

ALBERTINA 1 WILHELMINA]

EN FÖRFATTARE.

EN HANDTYERKARE.

EN SKRIFYARE.

Madam ANKA, Fru Tiljas uppasserska.

DAYID, Dräng hos Felbius.

EN GÅNGPOST. MASKERADGASTER.

Händelserna tilldraga sig i Stockholm.Första Akten.

Theatern föreställer en försäljningsbutik för manshattar. I fonden glasdörrar, ledande åt gatan; dessutom fönster, % hvilka en mängd Hattar synas upphängda. Längre fram på Seenen en större spegel, äfvensom ett bord, hvaromkring fem Symamseller äro sysselsatte med Hattsömnad.

FÖRSTA SCENEN.

CAROLINA. PAULINA, JOSEFINA. ALBERTINA.

WILHELMINA. Sedan DAVID.

CAROLINA (sjunger:')

Sång.

Sex dagar i veckan —* ibland mången natt, vi sömmerskor sömma på efter hatt; i boden om dagen — i drömmen om natten, vi nålarna svänga och tumma blott hatten.

CHÖR.

Ty sex dar i veckan — ibland mången natt, vi sömmerskor sömma på hatt efter hattCAROLINA.

Vi vaxa väl tråden ibland under skratt, men långtrådig är likväl tiden besatt; ej underligt då om oss mjeltsjukan fattar, och rycker oss från dessa eviga hattar. —

CHÖR.

Ty vaxa vi tråden ibland under skratt, så är likväl tiden långtrådig besatt

CAROLINA. Ja, det skall himmelens gud veta, att vår tid är lika långtrådig som en politisk artikel i någon af de stora tidningarna . . .

JOSEFINA. Och det säger du, Carolina . . . du som snart äpinar sjelf bli en artikel just åt en tidningsskrifvare ...

ALBERTINA. Hör på flickor! jag vill sätta upp min bästa synål mot en docka intrassladt silke, om någon kan

säga mig orsaken till Paulinas oupphörliga dysterhet. — Hon, dyrkad af den vackraste krigare i hela Svenska arméen, och deijemte kurtiserad af sjelfva herr Felbius? —

Wilhelmina. Jag skulle tro, att det är just han, som nedstämmer henne.

JOSEFINA. Hvarföre skuRe han nedstämma henne?

PAULINA. Derföre att han bevisar mig mera välvilja, mera vänskap än jag förtjenar . . . derföre: att om han på mig har några allvarsamma afsigter, måste jag afslå dem, och sålunda löna honom med otacksamhet. — WILHELMINA (suckande). Ett ogift fruntimmer har ändå en bra bedröflig lott i verlden!

PAULINA. Hvarför det, Mina lilla? man måste vara nöjd med sitt öde. Flickor, som vi, äro ofta utsatta för många orättvisor — det är sannt; men vi äro ändå inte utan vår lilla betydelse. Äfven vi kunna, lika väl som mannen, för framtiden vara utr sedda till något stort, om en lyckans stjerna brunnit öfver vår vagga. Sjelfva mamsell Lind satt en gång som den lilla obetydliga grisetten vid sin anspråkslösa söm, innan hon genom sina toner slog hela Europa med förtrollning. — Att för öfrigt den industriella verlden isynnerhet skulle gå sin undergång till mötes — om ej mamsellerna funnos, det kan jag straxt bevisa er. —

ALLA (skrattande). Bevisa! Hahaha! Låt oss för all del höra dina bevis, Paulina! —

PAULINA. Gerna, mina vänner! —

Sång.

Mel: ”När månan vandrar på himlen blå” etc.

Vi skulle ansedde bli som noll, om ej det vore för fyrken; *

men nu vi spela en hufvudroll, i alla möjliga yrken.

Hvem åstadkommer väl så’na under, som trolla fram, och förtrolla kunder. — Mamsellerna!

Till Källarmästarens stora risk,

Conditoriet sig pöser,ty har det blott innanför sin disk,

små interessanta polköser:

man strömmar dit för att frukostera,

att dricka soda-----------och kurtisera

Mamsellerna!

När sprätten söker små äfventyr — då tar han bums en kalender — uppletar någon som linne syr . . . än hit, än dit, han sig vänder. —

Hans skjortförråd sig alltjemnt föröker, — 1 ty öfverallt han i söm — försöker Mamsellerna!

Hur brottom Sundborg och Leja ha till jul med lull-lull-trafiken, det syns på Expositionerna . . .

Men— — hvem slår hufve’t på spiken? — ”Fixerat” ha de väl priser flera,

Men till på köpet man får fixera Mamsellerna!

När Guerra slutat sin Cavalcade, hvarmed han fängslade massan, han galopperade från vår stad, med flera tusen i kassan ...

Men hvarmed skördade han på kuppen — Och säg — hvem firades mest vid truppen? Mamsellerna!

Om vi ej fiinnos — gick allt på tok; och industrien blef mager;vi betet är på patronens krok, 3 hvarmed sin guldfisk han drager. —

Hvem månne väl hans kredit förgyller — och säg — hvem tror ni handkassa fyller? — Mamsellerna! —

DAVID (inkommer). Här ä' två bref, som blif-vit inlemnade nere i verksta'n. —

ALLA (omringande David). Bref? . . . glf hit . . . låt se! . . . till hvem?

JOSEFINA (läser utanskriften). "Till mamsell Paulina Wandel" (ger henne brefvet).

CAROLINA (läser andra utanskriften). Demoi-selle Lina Wandel.

WILHELMINA. Det också! . . . Hon har ju en korrespondans som en Stadsmäklare. —

(David har under tiden aflägsnat sig).

PAULINA (brytande brefvet). Och ändå har jag ännu ej skrifvit ett ord till min Leopold. —

CAROLINA. Du låter väl oss få dela dina nyheter, bästa Paulina?

PAULINA (sedan hon läst det ena brefvet). Ah, mitt hjerta säger mig, att han ändå skall bli mig trogen. —

JOSEFINA. Nåå? brefvet tycks inspirera dig ... PAULINA. Ack mina vänner . • . Leopold är återkommen. — Ni ska få höra hvad som händt honom (läser brefvet). "Lyckligen och väl hemkom-"men från min tiottlandsresa, skyndar jag att derom "underrätta dig. På hemvägen invecklad i ett äfvenr "tyr af det galanta slaget, har jag under den långa"tiden och min beständiga längtan efter dig, älskade "Paulina, njutit en ingalunda oangenäm förströelse. "En viss fru Tilja, Skådespelerska ex professo, "stadd på resa tii hufvudstaden i familj-affärer, "har nemligen helt öppet visat sig i min ringa per-"son vara formligen amouragerad. Den ftmabla da-"men har bokstafligen förföljt mig med sin bevågenhet. — Vidare derom, då jag i afton hoppas rå-ha dig. Skicka mig min hatt om den är färdig, "och skrif med samma några rader. Ack hvad de "första orden af din hand ska bli mig välkomna* — "Evigt din Leopold."

CAROLINA. Hahaha! Ett litet romanäfventyr midt under våra prosaiska tider. —

ALBERTINA. Hvari upplösningen tyckes bli temligen tragisk för fru Tilja. —

JOSEFINA. Nå nå! Det är inte första gången en Aktris och en Symamsell varit rivaler.

PAULINA (begrundar det andra brefvef). Det här är från min farbror, ser jag. — •

WILHELMINA. Ah . . . kapten Wandel vid Artilleriet. —

PAULINA. Just han ... En fattig, men förträfflig man (läser). "Min snälla Paulina! — Vet "du, att Drahmen är redan återkommen, mitt barn "Han är, på min ära, en dugtig pojke, om ock "understundom temligen exalterad. Sedan alltså än-"damålet med hans resa blifvit vunnet, ger jag, "utan längre betänkande, min välsignelse till er förmening, så snart hans befordran försiggått. — I det-"ta sednare faH får jag troligen i morgon en present att göra honom, hyars öfverlemnande jag förkunnar åt dig, min flicka. — Helsa på mig i afton, "så få vi vidare språka om saken. — Din hulda "farbror Christoffer Wandel." Ack ja, jag vill besöka honom genast; — först måste jag likväl afsän-da Leopolds hatt, och deijemte glädja honom med ett skriftligt välkommen åter (sätter sig att skrifva).

CAROLINA. Ypperligt! jag skall på samma gång skicka den här hatten till Pontus, fö* att få tillfälle påminna honom om vårt möte i afton på maskeraden (sätter sig äfven att skrifva).

PAULINA. Det var en lycklig idé ... Jag följer med dig Carolina. Under maskeradhvimlet kan jag mera ostördt få tala med Leopold, än här hemma (skrifver).

JOSEFINA. Men hvad hindrar väl oss flickor från att göra dem sällskap? —

ALBERTINA. Det är jag med om.

WILHELMINA. Jag också.

Carolina (slutar skrifva). Se så der ja. Har du färdigt Paulina?---------

PAULINA. Genast. Ropa in David (David t*n-

kommer).

CAROLINA. Der ha vi honom. — Vet du, jag tror, vi förvara bäst våra billet-douxer under svettremmen i hattarna (sticker brefvet under svetu remmen).

PAULINA (följer exemplet). Må göra. Men tänk, om de inte hitta dem.----------CAROLINA.. Nå ja! ... då bära de åtminstone våra bref i sin anletes svett..—

FELBIUS (innanför högra »idodörren, ropande). Paulina! Paulina! — har du sett min nattrock, min flicka? —

PAULINA (förskräckt, lemnar hatten &t Carolina'). Skicka du af honom!

CAROLINA (till David). Kom! du skall få besked derute. (Båda gå).

FELBIUS (otålig). Paulina! jag förkyler mig . . . tror du att fan tagit nattrocken!-------

PAULINA (Vid sidodörren). Den hänger på dörrkarmen, till venster om badskåpet. —

FELBIUS. Ja, besitta mig, gör den inte. —

WILHELMINA. Nu tycker jag han borde vara tillräckligt utvattnad, för i dag åtminstone.

ANDRA SCENEN.

DE FÖRRE. FELBIUS*

FELBIUS (synes först i sidodörren, inhöljande sig i nattrocken; går sedan med hastiga steg fram och tillbaka öfver theatern). Jaså, mamsell Mina tycker .mig således vara utvattnad? Men det tycker inte jag, förstår hon . . . Vänta bara, tills gikten böljar grassera era ledamöter — jag tycker mig just se er utvattnade för resten (fortfar att spatsera). Sätt undön den der stolen, Paulina lilla, så att ingenting hindrar min promenad . . . Professor Mosander har [strängligen Slagt mig att motionera efter douschen, på det kroppen ska komma i inspiration för resten ...

PAULINA. Transpiration, menar herr Felbius?

FELBlUSv Transpiration . . . riktigt . . . transpiration heter det ... Ja, se jag är säkrast i modersmålet ------det är vackert så — har aldrig

varit spansk i mina dagar förresten . . . (till Carolina, som nu inkommer och sluter sig till der andra Mamsellerna). Hvad tycker mamsell Lina om min motion? . . .

CAROLINA. Jag tycker det är bra marscherat. —

FELBIUS. Skulle tro det. Herre Gud hvad vattnet ändå är för ett sublimt element Det vore dock tref-ligt att vaFa fisk i verlden!

CAROLINA. Det vill säga, att Fabriköm skulle tycka om att vara skapad som en norrs?

FELBIUS (ond). Hä! jag skapad som en norrs? Jag tycker om? . . . Jo1, jag tycker helst om, att mamsell näsvis vore skapad som en löja för resten .. .

(iafsides). Hon vore kanske inte så rädd för metkrokarna . . .

CAROLINA. Sfen Fabrikören önskade sig ju vara en fisk?------

FELBIUS. Jaha . . . Men jag önskar infe bli: fjellad af mina mamseller, begriper^ hon ... I en. enda sak har man försummat min uppfostran . . . Man har aldrig lärt mig simma . . . Kan ni simman flickor? —

Mamsellerna Usch neji . . .FELBIUS. Det var illa det • • . borde gå till Mineur och låra er. — Simkonsten, förstår ni, år nyttig för alla möjliga kön. —

JOSEFINA. Fölle jag öfver bord någon gång så sjönk jag på fläcken. —

FELBIUS. Det kallas att gå till botten med saken. Vatten är inte mamsell Josefinas svaga sida således? För mycket oskyldigt, kan man tänka ... Jagdere-mot tycker om vattnet både i mig och på mig för resten. Man 'påstår

visserligen, att Hvalfisken här i orten skall marschera på torra landbacken,. . . måtte inte vara någon Wieselgrenare . . . Nej, lef-ve vattnet! —

SÅNG.

Mel: ”När stormama rasa och vågen” etc. Knappt aderton tum till formatet,

Jag skrek så förtvifladt och vildt;

Men bars jag till handvattensfatet, jag blef en förtjusande pilt. —

Och nu---------• liär mig gikten, som gamen

anfäktar försåtlig och plump, då störtar jag bums min lekamen direkte i närmaste sump!

Må andra med tillhjelp af tratten, fritt söka sig Vingudens hägn; jag älskar blott pumparnas vatten, och dyrkar ett sqvalande regn. —

Må Östermans öl stå i ropet, och läska hvar törstande mun . . *Miii dryck jag dock hämtar i stopet

direkte ur firankehergs-brtmn!

WILHELMINA. Inte tror åtminstone jag på någon vattenkur. När ja$ bodde på Waxholm, badade jag en hel sommar för svindel; men lika yr i hufvudet var jag för det. —

FELB1US. Hm! det gamla ordspråket att slå vatten på gåsen, ljuger inte således. Men för tusan, har inte målaren varit här med skylten ännu ---------hva?

PAULINA. Nej . . . Han kommer i öfvermor-gon. —

FELBI US. Hä? ... i öfvermorgon först? . . . Anfäkta ä’ inte alla handtverkare sigN lika! frågar man hvem som kan ljuga värre än Skräddaren? så svaras Skomakaren . . . och värre än Snickaren? jo Tapetseraren; och så hela vägen igenom . . . Borde alla ha en serskild bevillning uppförd på kontri-butions-sedeln för privilegium att få ljuga för resten. —

CAROLINA. Men det är ju ingen skada skedd dermed, att skylten inte i dag blir uppslagen. —

FELBIUS. Ingen skada skedd---------------hva’

befalls? är det ingen skada skedd, då man inte vet hvar jag bor. — Man ser väl, att här är en hattbutik; men man vet ej hvem som äger den. —• (Det ringer bakom scenenj. Aha . . . det är mfd-dagsbud; gå ni opp flickor, jag ser efter magasinet så länge (fattar Paulina* hand')t Hör på Paulina lilla, jag har någonting vigtigt att säga dig; du kankomma in till mig med kaffet i eftermiddag, min flicka, sä få vi spräkas vid för resten; gä nu, gå nu, mitt barn! —

CAROLINA (afsides* till de andra). I dag ämnar han bestämdt göra sin förklaring för rested. Ben lyckliga Paulina! —

JOSEFINA (likaledes afsides). Den olyckliga Styck-junkaren för resten! — (flickorna skratta företalet i det de gå).

TREDJE SCENEN.

FELBIUS (ensam). Hvad fan * skratta de nu åt igen ... En symamsell och April månad ha en förvånande likhet i temperaturen — än solsken och skratt, än fnurr och nederbörd. Men hvad bryr jag mig om mina mamsellers barometer för resten! ... jag känner mig ju sjelf så lätt om hjer-tat, ju närmare jag nalkas morgondagen, att både gikt och allt annat kroppsligt krångel har försvunnit .. . (lifvad). I morgon således är det ändt-ligen jemnt slut på året. . . slut på denna förskräckligt långsamma fatalietid, under hvilken hon — äktenskapets milde Gud vare pris och ära! inte lyssnat till Kämners-rättens efterlysning. — Med morgondagens post begär jag således mitt skiljobref från Carlstads Consistorium! Blefve jag en gång Riksdagsman, skulle min första motion blifva ett tillägg i litanian: ”Från en hustru, förvriden af

lutter romanläsning, bevare oss milde Herre Gud!”%Den som ej haft en husära af samma kaliber som jag, känner icke all den olycka Adam lemnade sina söner i arf, när han af Eva lät narra sig att bita i äpplet för resten! (blir varse en tallrik med äpplen, väljer ut ett som är vackert och börjar äta). Måtte varit en förbannad Jöns den Adam ; (betrak-tande äpplet), som så lät bedra sig af utseendet. Knäfveln tiH vacker frukt det här Cfortfar att äta). Jag var en lycklig och välmående Carlstadsbo! hvar-annan Wermlänning kände mina händers verk på sitt hufvud. — Då — i en olycklig stund såg jag henne, som resande på permesso-marknaden. Jag blef genast förtjust . . . oändligt fin och delikat smak på de här äpplena — måste vara hvita gyllen .. . blef kär i menniskan som en galning,

friade, fick ja på ögonblicket, och----— gifte mig

för resten! — (börjar plötsligt grimasera, spotta, och kastar slutligen bort äpplet). Tvi för tusan! — det det var mask i det förbannade äpplet! — fan att smaka illa! . ... Jo, jag gifte mig, och höll på att bli tiggare på affären; för jag fick nu en hustru, som med sina soiréer, konstföreställningar och tusen andra galenskaper jagade mina kontanter — mitt angenämaste sällskap hela mitt ålderdomsstöd på flykten. Mången gång trodde jag mig derjemte ha fått sjelfva fan i huset för resten, när hon böljade spela nunna i ’T^orsfafarne, eller uppträda som ”Spöke” i ”Stamfrun.” —Vackra nunnor min själ! —Funnos många sådana i fordna tider, måste munkarna haft trefliga dagar för resten. Och allt det der följden af den fördömda romanläsningen.SÅNG.

Mel: nMins du hur vi lekte fordna dar9* etc. Förr i verlden — ej romaner fanns, ingen opera och ingen dans;

då gaf man ”hin håken,” de moderna språken . . .

Men — hvart hushåll stod i flor och glans! —

Nu för tiden — nu är glansen klen;

Sällan mannen står på säkra ben, frun — sitt hjerta grämer, läser mamsell Bremer,

Onkel Adam, eller fru Carlén!

Dottren — blir som barn i mössan yr, bara af för mycket grann lektyr, lär sig deklamera, polka, musicera,

Men . . . ger knäfveln alla husbestyr; —

Fordrar tiden sedan sin revanche, t

hon------förra Cajsa Warg blir hennes branche,

sig till Scenen gifver, och hjeltinna blifver,

I en komedi af —> August Blanchel

Om Mkvät ej detta slår i spann, börjar hon fundera på en man; läser Almqvists skrifter hvarpå hon sig gifter ^

Merendels precis som "Det-går-an!”lust ståtliga exemplar af tidehvarfvet* barn! och med ett sådant hade min kära hälft en förvånande likhet. — Men min liUa Paulina är just en hustru efter mitt mönster . . . en blomma, precis sådan, som jag sjelf kunnat plantera henne.

FJERDE SCENEN Felbuts. David.

DAVID (‘inkommer med en hatt i handen). Kongl. Sekter Rojalinder var inte hemma.

FELBIUS. KongL Sekter Rojalinder? hvem är det? —

DAVID, Jo ... det är .. . Kongl. Sekter Rojalinder. —

FELBIUS. Dummer jöns? . . . hvem är han?

. . . hvad vfll du honom för resten?

DAVID. Jag skulle lemna honom den här hatten, sa9 mamsellerna, för han ä’ deras kund, sa’ de.

FELBIUS. Hä?#mamsellernas kund? . . . måtte vara en treflig* pojke . . . Gif hit . . . (rycker hatten från David).

Och mgen räkning hade du med dig? —

DAVID. Den ligger visst innanför svettrem-

men. —

FELBIUS (tar fram ett bref ur hatten och lä-ter utanskriften). Styck . . . junk . . . aren herr Leopold Dr . . . Drahm . . . Hvad fan är det? hvem är Styckjunkaren Drahm?DAVID. Jo . . . ban är Styckjunkaren Drahm!

FELBIUS. Din erke-gås . . . begiper du då inte, att jag frågar, hvad han ftr för resten?

DAVID. Han är . . . han är . . . också en kund. . .

FELBIUS. Också en kund • • . knäfveln hvad kunder på en gång! . . . Besynnerligt . . . Pauli-nas stil.. • skulle det va.. . skulle det vara ett bref från henne till en karl • . • till ... till en Styck-junk . . * (sätter plötsligt hatten på hufvudet, bryter bref-vet och läser): ”Min älskade Leopold!” — jo det här är just en älskvärd början. — ”Var innerligt af hela

”mitt hjerta välkommen åter!------Mycket, ganska

”mycket har jag . . . (06#. Den del af brefvet, som är med kursiv stil, frammumlas af Aktören). ... nu att ”säga dig; men för att kunna få tala ostördt, åtminsto-”na en timma, skall det glädja mig, om du i afton ville ”möta mig på maskeraden i Kirsteinska huset, der ”jag precis kl. 11 inträffar, åtföljd af Carolina. —

”Jag är i stort bekymmer, min älskade, för vår lyckas ”fullbordan. — Hvad som oss emellan skall ske, må-”ste ske snart. Skynda emedlejtid till din trogna och ”längtande Paulina.” . . . (#fdr slupen och öfverraskad). Din trogna och längtande Paulina! . . . har jag läst rätt — har jag sett rätt! — Denna flicka, på hvilken jag haft mina egna spekulationer . . . hos hvilken jag trott mig finna ett hjerta och ett sinne, så mjukt och lent som den finaste kanin-ull, och en karakter tillika, så fast och ogenomtränglig, som den syperbaste Engelska filt . . . som jag just i dag ämnade föreslå till min andra hustru . . . hvars from-het och dygd skulle bli mig en ersättning för den för* stas galenskaper! — Vacker fromhet!-------------ypper-

lig dygd för resten! (seende i brefvet): Hvad som oss emellan skall ske, måste ske snart, säger hon! ... Anfäkta en sådan brådska! (griper David i kragen) Du ljuger slyngel • • . den mannen, till hvilken du skulle lemna den här hatten, heter inte Rebin-der • . .

DAVID. Nej . . • han heter Rojalinder . . . det är visserligen sannt.

FELBIUS. Hä? Jag tror du läser Catechesen,

David!--------Linder . . . hindfer eller trinder — sak

samma . . . Fars heter han! — fast nej, vänta . . . (ser i brefvet). Drahm . . . dram — så var det... lika mycket, jag måste ha reda på den dramatiska figuren .... Hvad som oss emellan skall ske, måste ske snarf för resten . . . det är ganska riktigt . . . hade jag bara det fördömda skiljobrefvet på fickan.

DAVID. Att han heter Rojalinder, syns på det här brefvet.

FELBIUS (tager brefvet och läser utanskriften). ”Kunglig Sektern Hr Pontus Rojalinder” — hvar har du fått detta?

DAVID. Jo si, medan jag satt i förstugan och väntade, kom en vaktmästare och sökte Kongl. Sektern; och som han trodde, att jag skulle vänta ut honom, bad han mig lemna honom brefvet.

FELBIUS (stoppar brefvet i plånboken). Godt! — spring genast till fru Thalén vid brunkebergs torg, och beställ mig en maskerad-kostym för aftonen •. .En drägt, begriper du David, som passar mig . . . en munk, röfvare, turk eller hedning, sak samma; blott jag får en kostym för resten. — (David går). Måste för första gången i mitt lif besöka en Maske* rad-bal, för att bevisa Styckjunkaren, att Paulina inte är något stycke för den junkern. (Eftersinnande): Om jag bara väl hade skiljobrefvei! Men hvad som ska’ ske, måste ske snart, sa’ hon . . . således fort till Juristen, för att få inlagan uppsatt 1 . . • Ack min Gud, hvad det ändå går som en olja att få sig en hustru .

. . men att bli henne qvitt — ja, se det går precist lika fort, som att få ut sin dividend i en konkursmassa! —(Går).

FEMTE SCENEk

DRAHM (inkommer från fonden. Han håller ett öppet bref i handen, synbarligen uppretad. / det han ser sig omkring):

Ingen här? Död och förbannelse! hvem kunde väl tro ett så skändligt förräderi! . . . Midt under det hon hycklat den ömmaste tillgifvenhet för mig, skrifver hon lågande kärleksförsäkringar till en annan! Och jag — som älskade henne mer, än anblicken af den skönaste Artilleri-exercis, innerligare än Schweitzaren älskar sitt fädernesland, högre än friheten och lifvet! — Ha, Paulina! — vid en generalsalvas åskor! din frontförändring skall du dyrt få umgälla... (börjar läsa brefvet). ”Dyraste Pontus 1” — Förbannelse öfver din Pontus! • . . ”Behöifver jag”räl bedja dig, att i afton ej låta poesiens ljud för ”länge qvarhålla dig på fantasiens vingar • . . Skyn-”da till Maskeraden, min Pontus, så att jag redan i ”första valsen måtte få känna mig omsluten af dina ”armar.” . . . Ah! hvilken afskyvärd förödmjukelse! . . . Detta var således det första bref jag från henne skulle få emottaga . . . låt se! . . . (betraktande brefvets underskrift) lif och död din älskande Lina.” (hopkrammar under qväfdt raseri biljetten i handen). Det svartnar för ögonen — det susar i öronen! ... Då vi utvextade våra kärlekslöften, svor jag henne en dyr ed, att om hon bedrog mig, döda mig för hennes fötter. Välan! jag skall hålla denna

ed!-------Slumpen har fört beviset på hennes falsk*

het i mina händer ... jag skall dermed rycka, masken af bedragerskan; — (tar fram eh pistol och gör med den ett tecken åt pannan) och midt under hennes ögon skjuta mig för pannan! . . • (stoppar pistolm i fickan, och rusar in genom högra sidodörren).

SJETTE SCENEN.

JOSEFINA (från sidan). Sedan SPIORÉN.

JOSEFINA (i dörrm). Var god och stig ogene-radt på, Hr Styckjunkare . • . jag skall genast uppsöka Paulina. . . förmodligen är hon inne hos Hr Felbius. — (kommer fram på Scenen).

SPIORÉN (från fonden, med obetäckt hufvud, och en mängd papper under armm). Ah! hvilken förtjusande lyckträff att just få råka er, min nådigaste . . . Vill ni ha den artigheten att be täcka mitt hufvud.JOSEFINA. Huru! ... har Hr Spiorén verkligen gått öfver gatan med så der negligerade organer?

SPIOBÉN. Föreställ er min förtviflan. . . Jag ämnade mig just upp i Allmänna Välfärds-Utskottet, när midt på Norrbro en liten näsvis orkan vips ryckte min hatt ...

JOSEFINA. Jag förstår ... er hatt följde med strömmen således — ett olyckligt omen, Herr Spiorén. .. . Men hvarföre har ni så länge varit o-lycklig?

a

SPIORÉN (afsides). Hon känner inte min lilla séjour på söder — godt! (högt) Förlåt, Josefina lilla! Min tid är så uteslutande ägnad....

JOSEFINA. Åt den Allmänna välfärden naturligtvis — (hämtar en mängd hattar). Se här, min • herre!

SPIORÉN Cprobér ande hattarna). Ypperligt! (6e-traktar en grå hatt). Den här är just efter mitt hufvud.

JOSEFINA (förundrad). Huru? Tycker herr Spiorén om den grå färgen?

SPIORÉN. Jag hyllar alla slags färgor, min nådigaste, allt efter omständigheterna.

JOSEFINA. Det är alldeles efter det nyaste modet, herr Spiorén • • • Men de grå brukar merendels för sin lätthet vara mest beroende af vindkasten.

SPIORÉN (betraktande hatten). Hehehe, alldeles som fordom bascule-systemet, jo jo men! . . . Var så honnett och teckna upp den, min|nådigaste, teck-na upp den ... till i morgon endast! Oar fram en mängd böcker ur rockfickorna) é propos — nu har jag just tagit med mig den lofvade lecturen.

JOSEFINA (förtjust). Ack hvad ni är artig, herr Spiorén!

SPIORÉN. Behagar ni läsa: ”Trollets Son?”

JOSEFINA. Ska den vara så förtrollande?

SPIORÉN Jaha! Och här ha vi Altartaflan!

JOSEFINA. Bara det inte är någon Kyrkohistoria.

SPIORÉN. Nej bevars, det är en genremålning.

JOSEFINA. Ni har satt mig i en oändlig förbindelse, hr Spiorén, med er utmärkta artighet. — Men nu måste jag skynda att uppsöka Paulina.

SPIORÉN (hejdande henne). Förakta mig inte, min nådigaste, förakta mig inte, men — låna mig en banko . • . till i morgon blott!

JOSEFINA (ger honom penningame. Åhja, se här, min herre . . • nu är det tolf riksdaler jemnt . . . hatten kostar tio och en half . . .

SPIORÉN. Aldraödmjukast förbunden, nådigaste mamsell Josefina lilla . . . Förakta'mig, förakta mig gerna! . • . å propos —J vet ni några interessanta nyheter för dagen?

JOSEFINA. Nyheter? . . . nej, åtminstone inga interessanta . . . Tjenarinna, min nådigaste hr Spio-rén! (Går).

SPIORÉN. Mjuka tjenare . . • min förtjusande! (ensam). Ah! (gnuggande händerna i förtjusning; sjun-ger):SÅNG.

Mel. "Fader Mowitz Bror!" etc.

Min kredit är krank,

Och min kassa blank,

men lika styf jag är i min flank!

Med en frisk jargon,

under dagens språng,

man lehrer stundom bong! —

Är man

Journalernas drabant, gäller ju

kabalerna kontant! —

Med en fin chikan,

och en ny roman

man, fängslar halfva stan! —

(Han skyndar ut). Ridån faller.

Andra*4ndra viklen.

(Theatern föreställer en Dans-salong. I fonden öppna dörrarj, ledande till en lika präktigt upplyst Sal, h var ifrån musik ljuder. Vid Ridåns uppgång spelar Orchestern upp polkan, hvarefter en mängd maskerade personer åro i full dans. Efter några ögonblick upphör dansen, och par efter par aflägsna sig småningom. Slutligen uppträda

Rojalinder och Kolly arm i arm under lifligt samtal.

FÖRSTA SCENEN.

ROJALINDER. KOLLY.

ROJALINDER (i domino, med masken i kandj. Den som ej blir sentimental på våra moderna maskerader, den måste ha ett mera koleriskt temperament än jag. Vore det ej för att jag här skulle invänta Carolina, hade jag redan vändt ryggen åt roligheten!

KOLLY (utstyrd i en Spansk Riddarkostyvri). På heder och ära, min kära bror Pontus, jag känner igen dig! — Du påstår dig ha tråkigt; och betraktar dansen med den djupaste liknöjdhet; — du hör Symamsellema. 2Schnötzingers splitter nya musik, och känner dig ej animerad. — Vet du . . . min lilla Modehandlerska valsar, fan ta mig, som en engel.

ROJAUNDER. Fägnar mig; men jag har aldrig varit någon tillbedjare af Terpsichore, och har der-före heller aldrig lärt dansa.

KOLLY. Du har aldrig lärt dansa? ... Du . . . näst mig sjelf den modernaste kavaljer i våra soiréer; —• du — en bland våra gladare poeter; du — en liberal tidningsskrifvare, och kan inte dansa! —Hur fan, min bror, vill du vänta dig någon bonne fortu« ne, om du ej kan dansa? — — En fashionabel gentleman, som inte dansar, liknar, på min ära, en Guvernant, som ej talar fransyska!

ROJALINDER. Och ähdå min bror, utan att sjell vara dansör, kan jag få tusende att dansa, på min blotta vilja.

KOLLY. Ja — ha ha ha — som tidnings-skrif-vare ja.

ROJAUNDER. Rätt gissadt, min vän! — En tidningsskrifvare har i våra dagar fått, eller tagit sig en makt, den fordom de gamla Romarne endast skulle ha sett hos någon af sina många gudomligheter, synnerligast då han uppträder som kritikus. — Massan af vår publik har sjelf intet eget omdöme . . . Den uppfångar ett tycke till höger, ett annat tycke till venster, och det sista blir för ögonblicket det rådande. Tidningarnas ord utgöra ändå alltid grunden för deras omdöme.

KOLLY. Inte för mig, min bror — jag föraktar tidningarna!ROJÅLlNDER. Om icke för dig — åtminstone för tusende af dina likar. — I några sväfvande, väl-klingande fraser skänker er nutidens kritici odödlighetens gloria åt den medelmåttiga konstnärn, di han deremot ofta med några mordiska snärtar af sin gissel qväfver den gryende talangen!

KOLLY. Nå, men för tusan, min kära Rojalin-der, hvarför begagna ni då er makt så der uppåt väggarna?

ROJÅLlNDER. Fråga inte, min bror; låtom oss heldre afbryta denna qvasi-polemik.

KOLLY. Godt! vi bege oss i stället ut i stora salongen. Jag behöfver en vis-å-vis för nästa firan-§ais med Modehandlerskan, och den måste du bli.

ROJÅLlNDER. Ditt förtroende smickrar mig; men du vet ju, att jag inte dansar gerna.

KOLLY. För fan, min bästa vän, tillåt mig säga dig, att fastän ditt snille och ditt genie så ampelt förfäkta de liberala idéerna, ä’ dock dina fötter mer än lofligt konservativa.

ROJÅLlNDER. Det var ett förvridet begrepp. — Af allt i verlden måste fötterna äfven på den argaste konservatist likvisst vara de, som minst öfverge framåtskridandet.

KOLLY. Ha ha ha! — Ordklyfverier måste deremot vara en oundviklig -egenskap hos en välbeställd tidningsskrifvare. — I alla fall — lefve dansen! ty i den ligger den oskyldigaste glädje på samma gång som den mest svindlande berusning . . . Yore det icke så ”tusan-djefla” fiffigt, att med tiden uppträdapä börsen som en gentleman, skulle jag, fan ta mig, ▼ilja yara dansmästare.

ROJALINDER. Du har för litet sjelfförtroende, ▼än Kolly, om du ej inser, att båda delarne kunna förenas hos dig.

KOLLY (gör en pas'). Tror du det . . . ha ha ha! — Ja — ser du, man måste vara litet dansmästare, för att bli ansedd för ”toujours.” — Jag skulle tro, att bror Rojalinder sjelf varit en smula ▼indböjtel i sina unga dagar — hä, hva’ falls?

ROJALINDER. Nå väl, om så vore, är jag icke nog pedant att neka för det. — Ja, min bror, i mina pojkår var jag verkligen, som du säger, en tem-ligen bångstyrig slyngel, och derföre, blef också både jag och syster min beröfvade vår moderskärlek.

KOLLY. Syster din? har du en syster? är hon ▼a.cker? — Skulle vi kanske kunna bli svågrar med tiden? . . . Hur mycket väger hon?

ROJALINDER. Hur mycket hon väger? . . . Du tyckes i helt ogeneradt tala om min syster, som om en tunna smör eller en bal kaffe.

KOLLY. Ursägta, min bror! — Jag menar . . . är hon fullvigtig? . . . hvartill solderar sig hemgiften?

ROJALINDER. Och det frågar du mig, hennes bror, hvars affårer du så väl känner. Likväl kan det vara möjligt nog, att min syster åtminstone med tiden kan bli lyckligare än jag.

KOLLY. Nå men hur ser hon ut?RO JALIN DER. Din nyfikenhet kan jag omöjligen tillfredsställa, ty jag har på tretton år icke råkat henne.

KOLLY. På tretton år icke råkat henne? — Förbannadt pikant . . . ha ha ha! Berätta mig det der, min bäste vän, ha ha ha!

Ro JALINDER. Gerna!... Min far, ser du. . .

KOLLY. Gifte sig med din mor förstås . . .

RO JALINDER. Mycket rätt; . . . och sedan mina ögon, för att tala poetiskt, i tvenne år lett emot solen, gick min fader till sina fäder.

KOLLY. Och din goda mamma gifte om sig förmodligen?

ROJALINDER. Fan hvad du slår hufvudet på spiken, vän Kolly . . . Alltså ... en dotter blef frukten af denna andra förening, som kort derefter upplöstes genom min styffars vådliga död under en lustsegling; . . . och för tredje gången öfverlemna-de min mor sin] hand och sitt hjerta åt en ny make.

KOLLY. Och för tredje gången höll hon ett lysande graföl, gissar jag.

RO JALIND ER. Och du gissade rätt; men efter den betan ser du, disponerade hon den solidare förmögenhet. — Emedlertid växte jag och syster min upp . . .

KOLLY. I kärlek och sämja naturligtvis.

ROJALINDER. Icke så alldeles.

KOLLY. Aj aj!

ROJALINDER. Eviga tvister, hårdragningar, tårar och tandagnisslan tillställde dagliga kalabaliker ihuset. — Min syster var visserligen åtminstone då en ganska vacker flicka, men ytterligt romanesk och exalterad, tycktes hon redan, som barn, visa anlag för en obotlig sjukdom.

KOLLY. Och denna sjukdom bestod i . .

ROJALINEER (pekande på hufoudet), Här uppe i bjernkontoret. . . .

KOLLY (afsides). Således en aqvisition för Danviken. 1 1

ROJALINDER. Emedlertid blef vår hulda moder utledsen pi våra evinnerliga strider och körde oss båda ur huset.

KOLLY. Det var hårdt.

ROJALINDER. Men rättvist. Efter min studiekurs reste jag några år utomlands, och min syster sattes i en pension, derifrån hon, efter hvad jag hört, temligen sjelfstftndigt lärer emanciperat sig; och hvar hon nu vistas, det vet allenast Han, som vet allting annat.

i

KOLLY. En ypperlig historia. . . . Apropos, min hedersbror, var honnett och fäst min axelkappa något fastare.

ROJALINDER (under det han hjelper honom). Hvem knäfvfln ingaf dig den idéen att klä’ dig till Spanior i våra, ingenting mindre än Spanska tider?

KOLLY. Jo, just fru Thalén! — Det är hon, den förträffliga själen, som slagit mig till Riddare, och gjordt mig till aftonens Don Quixote. Hela hennes kostym-magazin var för aftonen utplundradt, så när som på tvenne Riddaredrägter — en precis make till denna — och hvad skulle jag göra?RO JALINDER (sysselsatt med Mollys axelkappa). Men hvad har du för en bestialisk tyngd innanför kappfodret? ... Du måste säkert, som ett vandrande Kommerseråd, bära kontoret på fickan.

KOLLY (under det han speglar sig). En Chat-mant påminnelse! — Det är verkligen min portfölj vet du . ..för ögonblicket innehållande Tio tusende sjuhundrafemtio Riksdaler S Svenskt Banko . . . vänta tills jag igenknäppt detta fördömda bälte, skall jag be dig förvara dem åt mig; någon olycka kunde lätt hända mig i folkhvimlet.

ROJALINDER. Är du rent af spritt rasande! — För du en sådan summa med dig på Maskeraden?

KOLLY. Ser du, jag hade dels hela dagen sprungit på inkasseringar, dels uppgjort en större leverans; men glömde totaliter att aflemna kassan på kontoret, innan jag skyndade på Maskeraden. (/ detta ögonblick ser man åtskilliga par, arm i arm promenera öfver Scenen. Molly, som varseblifvit dsm i spegeln, blir plötsligt uppmärksam, vänder sig hastigt om och utropar): Ah! såg jag rätt! ... det var hon! det var förbanna mig Modekrämerskan, som höll en Hökare under armen l ... au revoir, min bror! (skyndar ut efter de försvinnande paren).

ANDRA SCENEN.

ROJALINDER (Ensam, seende efter Molly). Ett praktexemplar af våraf moderna lejon. Man prisar norden lyckligt, och med skäl, såsom otillgängligt för Söderiändernas farliga djur. — Men man glöm-mer, alt hvad våra urskogar sakna, det ersätter städerna . . . enkannerligen] hufvudstaden . . . Om vi just inte här få se Kameler och Markattor, så räkna vi deremot en så mycket försvarligare mängd Lejon och Björnar. — Förunderligt nog hafva tidens republikanska idéer sökt revoltera sjelfva Natur-historien. Den lärde oss nemligen i skolan, att lejonet var djurens Konung; och likväl se vi dagligen, att lejonen framför alla andra, ja — oftast framför sjelfva' Åsnorna, gripa till fötterna för Björnen (sjunger).

SANG.

Mel. 3:dje turen i Polkan ur ”En Komedi?’.

Uti Stockholm man lider på lejon ej brist,

ty de svärma på Norrbro, liksom mygg, gud nås så

visst!

På baler och spektakler man ser dem först och sist? emellanåt de dra sin lilla kille och sin Whist. Knappt en enda vitten ha de pläga, blott de äga snitten. —

Pariserfrack och raka i ryggen som en vägg, och ansigtet beväxt med ett babyloniskt skägg»

För kaffé-mamseller

sig man skrufvar, ,

hon förljufvar

qvällen;----------

ty lejonkurtisen den är i sin natur;

liksom gången hos ett ojusteradt Schartzwalderur.

Ej det finnes en klass, der ej tidens nya mode. oss med lejon öfversvämmar som en syndaflod;från Grefven och Baronen med sitt adeliga blod till sjelfva herr patronen i en hökarebod.

Alla ä' de så franska, mycke de dofta, fast än ofta

j

Vore nöden i landet än aldrig så stor är dock den racen alltjemnt i sitt yppersta flor. — När .den arme fryser:

Lejonslägten stolt i drägten lyser,

så väl i salongen som på gator och forg; de verlden taga lätt så i glädje som sorg,

Men att Kolly af pur lättsinnighet går med tiotusen sjuhandafemtio R:dr Banko på en maskerad det kan min vänskap för honom ej låta passera

onäpst (funderande). Om jag skulle-------Ah! en

exellent idé! — Om jag obemärkt skulle tillegna mig hans plånbok, och låta honom undergå alla förskräckelsens grader — ångrens hela tortur, innan jag återger honom den; det skull* kahända göra en hälsosam verkan på honom för framtiden. . . .Ja, som ledamot af skyddsföreningen är det min pligt att återföra min vilseledda nästa på förbättringens väg. Går, men mötes i fonddörren af Carolina och Paulina, bada i domino.)

TREDJE SCENEN.

ROJALINDER. CAROLINA. PAULINA.

• ROJALINDER (för Carolina fram påseenen). Just nu, min älskade ämnade jag mig till ditt hem, för att hämta mitt hjerta och mitt hufvud.CAROLINA» Ditt hjerte och ditt hufvud? . . . har du tappat båda delarna? Himlen bevara oss! — Utan hjerte kan väl en tidmngsskrifvare vara, men hufvudet får han väl ändå lof att behålla qvar.

ROJALINDER. Gycklerska! Du vill öfva dig i konsten att polemisera. Med mitt hjerte förstår du väl meningen/ och med mitt hufvud åsyftade jag min hatt, som du lofvade att sända mig.

PAULINA (oroligt afbfytande). Hör du Carolina det är som jag anar! Äfven ni, min herre, har således heller inte erhållit er hatt?

CAROLINA (Pfverraskad). Hvad vill då detta säga? — har du inte fått din hatt, som redan i middags blef hemskickad?

ROJALINDER, Som jag säger . . . men hvem är detta förtjusande fruntimmer? —

CAROLINA. Jaså ... du finner henne förtjusande ... (ägnar mig ... Du borde väl då känna henne, som du flera gånger sett förut. Det är min kamrat och väninna: mamsell Paulina.

ROJALINDER. Ah! . . - men hvad betyder ert upprörda tillstånd ... era oroliga blickar, min nådiga?

CAROLINA. Jo, ser du; här måste vara någon mystifikation med i spelet. — Föreställ dig —'Pau-linas fästman kom till oss på eftermiddagen, och efterfrågade henne i den mest upprörda sinnesstämning.

PAULINA (fbrtvifiad). Och jag, min herre, jag råkade honom ej ... jag känner inte anled-ningen till hans vrede . . . förstår inte hans för-tviflan. — «

ROJALINDER. Men i himlens namn; har ni då på något sätt kunnat förtörna honom?

PAULINA. Omöjligt 1 Jag skref ju till honom på det mest kärleksfulla språk i verlden . . . hvad skall jag tänka? — hur #skaft jag råka honom? — CAROLINA. Så snart han hörde Paulina vara borta, störtade han på dörren med ett skratt, liknande afgrundsandarnes i Robert —

ROJALINDER (till Paulina). Jag besvär er min nådiga trankilisera er! Vi skola alla tre försöka spåra upp honom; och om möjligt är, tämja honom. Yändom oss först till Restaurations-rummen; kanske han rymt undan till punsch-ångornas glödande zon, så vida han inte afkyler sin förtviflan i Champagnens zona-frigida. —

CAROLINA. Det blir då du, Paulina, som skall återföra honom till zona temperata. —

CRojalinder tager en under hvardera armen och går ut genom sidodörren).

FJERDE SCENEN.

FELBIUS (inkommer sjungande och halfrusxg, kostymerad som Kolly).

SÅNG.

Mel: ”7 denna enkla låga hydda.11 Bland alla nöjen här i staden, är dansen likvisst glädjens sol;men säg, hvad vore väl maskraden förutan Schötzingert fiol? —

Jo, ruskig liksom nordens pol.

Hvar dame blir straxt i godt humör när stråken gör les honneur;

blott han qvinten rör; — trefliga som kranka, bölja strax slovanka; så att hvaije planka gungar i galopp ...

Tra la la, tra la la!

Hvar kottiljong, hvart polkahopp, uppmjukar både själ och kropp! —

(Under variationerna figurerar han komiskt).

Jag, som beständigt hörts förgrufva mig öfver Bacchi muntra hop,

Jag har i qväll mig klädt i hufva., och druckit punsch • . . halftannat stop . . det här går aldrig rätt ihop. —

För vatten blott jag haft passion, lik en melon, säll i tron, står jag ur kanon.

Punschen, vill jag lofva, är vår bästa gåfva, om man blott får sofva på sin muntration. —

Tra la la, tra la la! —

Jag dricka vill i addition, och lefva som en glad patron!Hihihi! . . . hvem kunde väl tro, att jag, som i morse drack mina 8 buteljer spirituelt vatten skulle bli sä här artificiel på qvällqvisten ... nej tvertom ville jag säga för resten I — Aldrig har man väl Wrt’ att professor Mosander gjort sina patienter mosiga. Stora under gör man eljest nu för tiden med sina små vattenkonster; men liksom det blott en gång är jul om året, likaså var det blott en gång bröllop i Cana . . . Blott en gång må jag också vara nära på så der lite cananeisk för resten . . . behöfver inte vara någon lifslefvan-de vattenkonst längre . . . Hehehe! aldrig trodde jag rpig komma på någon maskerad i Stockholm, och aldrig har jag tyckt verlden vara så rolig som i afton . . . blott jag nu hade fatt på lilla

Paulina för resten.-----------Tänk om allting varit

så här sällt och trefligt under mitt giftermål! . . . Men då var jag olycklig — jag drack vatten på saken och värre blef det . . . Många äkta män ä’ deremot som oftast saliga i sin olycka . . . (Coro-hna och Paulina inkomma• från sidorummet).

FEMTE SCENEN.

FELBIUS. CAROLINA. PAULINA.

CAROLINA. Pontus gick genom lilla salongen ut på en recognoscering. — Han är på ögonblicket här. —

PAULINA. O, om han träffade honom! . . Men herr Rojalinder och Leopold Drahm ä’ ju alldeles obekanta för hvarandra. —FELBIUS (mød ett Ungt uth&llande). Htt? . . . denna röst? . . . Leo . .- . Lejonet Drahm —- — sa’ hon?

CAROLINA. Sätt masken på dig, Paulina . . . den der riddaren af den sorgliga skepyden tyckes lyssna på oss.

FELBIUS (som igenkänt Carolinas röst, vänder sig om hastigt). Aha! dufvorna ä’ utflugna, mina små rtamseller för resten! . . .

CAROLINA (som igenkänner Felbius, skyndar förskräckt ut genom fonddörren under ett gällt anskri). Ah . . . han!

PAULINA (förkrossad, afsides). Blott* detta fattades! —

FELBIUS. Rösten är en förrädare, mitt barn . . . ditt tungomål röjer dig . . . Tag bort skrå-puksansigtet . . . inför mig behöfver du aldrig nyttja mask för resten. —

PAULINA (stammande). Ursägta mig, herr Fel-bius, att ... att . . . jag . . . utan ert tillstånd ...

FELBIUS. Jag ursägtar allting, Paulina, min flicka, ty jag är förtjust . . . ja, du ser att jag är förtjust . . . sannerligen, jag är förtjust att råka dig, förthy jag har sökt dig, och tonnit dig, för att språka med dig någonting extra'* gudomligt.

PAULINA. Men min Gud, herr Felbius! . . . ni är mig i afton en gåta ... Er rheumatism? er vattenkur? — er diet? •— era vanor? —FELBIUS. Allt är pi maskerad i afton, mitt barn; ... du skall bli min rheumatism, min vatten-kur, min diet, mina vanor för resten.---------

PAULINA tafside*). Vid Gud, har han icke druckit! sä har jag aldrig sett honomt — ,

FELBIUS. Ser du, min flacka, jag känner den der Herr . . . Herr . . . Kram . . . (afsideij jag önskar åtminstone, att jag kände honom? . . .

PAULINA. Kram? säger ni? (<afsides). Store God! — han menar Leopold! ...

FELBIUS. Gud bevare dig för en artillerist, mitt barn! Kommenderas han i fält, blir han en skott-tafla för fiendens kulor; och hustrun hon stär hemma, som ett vackert citadell för ofiicerarnes öfningar i belägringskonsten. — Om ock deras bombardemang misslyckas, kan kommendanten slutligen komma hem vingskufen, och hvad har du dä för glädje af honom för resten? —

PAULINA. Men min herre! —

FELBIUS. Nej ... en borgarhustru, det anstår dig att bli, min flicka . . ., en liten förbannadt

treflig borgarhustru, heliehe!------Visserligen rikta

officerarne som oftast sin eld äfven på borgarfuar-na . . . men när de kapitulera, står dock alltid den stackars borgaren i borgen för resten, hehehe!

PAULINA. Talar ni /ör er sjelf, Herr Fel-bius? —

FELBIUS. Alldeles, mitt barn ... si jag är förtjust, och jag talar i min förtjusning ... jagålskar dig som en far, och önskar bli din man för resten. —

PAULINA, ”för resten” svarar jag er, min

herre, att ert förslag är opassande så länge ännu fordna band Qettra er.

FELBIUS (upptager ur fickan under sin axetkappa sin plånbok, och visar Paulina ett deruti liggande för-segladt större bref9 samt instoppar plånboken tillbaka i fickan). Om fjortoh dagar ä’ dessa band afhuggna lika tvärt, som man knipsat nacken af en höna . . . Här ser du inlagan derom uppsatt och förseglad — färdig att afgå med posten i morgon.

PAULINA. Men stället, min herre, är icke

lämpligt för denna öfverläggning. . . och dessutom.

Felbius.

SÅNG.

Mel: Ur ”Kronfogdame Du är förståndig och sjelf är jag klok —

^ej någon uttorkad stubbe;

När jag blir krank, skall du föra min bok, och vara mån om din gubbe. —

PAULINA.

Ni är för gammal att vara min man, ... hösten och våren ej passa hvarann.

FELBIUS.

Du skall förvalta mitt hatt-magasin, styra med mina mamseller;

•ch, när som köksan blir sur i sin min: laga då bums att det smäller. —

iPAULINA.

Jag är för fattig och ni är för rik, ej ens i väggen jag äger en spik. •—

Felbius.

Du skall med sparsamhet koka mitt thé, och lära pigorna byka; kamma och putsa din makes tupé, nattmössan tvätta och stryka.

PAULINA.

Ni är för treflig och jag är för tvär,

Molnet är solen alltjemnt till besvär.

Felbius.

Stoppa du måste min pipa hvar qväll, grädda ibland mig en voffel; och när du tycker mig någon gång säll: bruka då genast din toffel!.........

PAULINA.

Nej! vi ej kunna ihop mäla vif, lefva vi skulle ett glädjelöst lif! —

Tillsammans.

HON.

Hör mig, jag ber er! er plan öfvergif! — aldrig vi kunna ihop mäla vif!

HAN.

Snart ska vi båda ihop mäla vif, sen ska vi lefva ett sjungande lif! —-DRAHM (som i detta ögonblick synes i fonddörren). Ah! det är hon! — (Han försvinner straxt).

PAULINA (som kört Drahms röst, ger till ett anskri). Ha! . . . hvad var det! O min Gud! — han!^ — FELBIUS. Anfäkta och regera! hjelp! Vatten! Mandelmjölk! Glace! Lemonad! — Soda! Seltzer! Buljong! Annamma mig, har hon icke fått en dån-dimp för resten! Kom min flicka, låt oss gå in i sidorummet. — (Da försvinna båda till höger).

SJETTE SCENEN.

FRU TILJA (inkommer från fonden, utstyrd i österländsk fantastisk drägt). Ja, jag har sett honom . . . jag har med förtjusning lyssnat på dallringen i hans förtrollande stämma — än smältande ljuf som en zittras toner, än gripande och stark som tempelklockornas malm! — Min blick, har obemärkt liksom nedsjunkit i hans ögons emalj-speglar: svartblåa som den Vestra Oceanen, med lågor ur det flammande Vesuvius! Jag har varit drucken af glädje — rusig af hänryckning! O! om jag kunde fängsla honom! . . . Om han kunde höra, huru mitt hjerta slår i hans närvaro! — han är upplösningen på fantasiens herrligaste drömmar! — Han är min Dchal-ma! min Romeo! min Tasso! Ah! (lyssnar). St... det är echo’t af hans fjät, som elektriserar mina fibrer . . . St! . . . det

ljuder som suset af en paradisfågels* vinge! . . . Han kommer ... det blir scen inpromtu . . . utan repitioner! — (hondrager sig härmed tillbaka. Drahm inkommer has tig ty utan att bli henne varse).

SJUNDE SCENEN.

DRAHM. FRU TILJA.

DRAHM. Ja, det var han, i hvars armar jag sig henne falla! ... det var han9 inspirerade sirentunga, på hvilken hon med denna hänförelse lyssnade!. . . Ja, jag måste uppsöka denna poetiserande skurk. .. anställa med honom en blodig räfst . . . och med samma kula jag genomborrar hans pultronhjerta, derefter döda mig sjelf.

FRU TILJA (förtjust). Hvilken syperb aktion! — hvilken förtjusande hållning!

DRAHM (häftigt). Verda! (vänder sig om häftigt). Om förlåtelse, min fru! . . . jag trodde mig ej ha den äran. ...

FRU TILJA (med pathos). Som den guldbevinga-de 5ariln omsväfvar den blomsterstengel, under hvil-keiiS blad han njutit skygd, så omsväfvar äfven jag er, min herre . . . Säg mig, kan jag sjelf påräkna er förlåtelse?

DRAHM. Hvilken annan som helst, skulle under vår lilla sjöresa ansett sig lycklig få tillbjuda sin tjenst åt en så intagande protegé som ni . . . fördelen var således min, min nådiga!

FRU TILJA. Ah! min herre ... ni var min genius ... Ni skänkte mig på den oroliga vågen era vingars skugga . . . Djupt i mitt hjerta har min-'net åt denna oförgätliga förd rest sitt altare, hvarpå erkänslans låga skall flamma, tills mina pulsar stannat. —

DRAHM (afsides)., Sväfvande är hon, men åtminstone inte på målföret. —

FRU TILJA. Och ändå . . . ändå är jag inte nog lycklig, att ännu veta namnet på min ädle Riddare.

DRAHM. Mitt namn är Leopold Drahm, min

Fru!

FRU TILJA. Hvilket signifikatift namp! Allt hos er min herre, är en synonimité med det dramatiska . • . Älskar ni Skådespel, min herre?

DRAHM. Skådespelen på Ladugårdsgärdet äro min passion, min fru!

FRU TILJA. Komedien intresserar er måhända mindre?

DRAHM. Det komiska beundrar jag blott i våra ofta förnyade kostym-omvexlingar.

FRU TILJA. Ni är således militär, min herre?

DRAHM. Jag är Styckjunkare vid Artilleriet.

FRU Tilja (med pathos'). Ah!... Ni är Styckjunkare! . . .

DRAHM (funderande afsides). Ha! denna idé är sublim! . . . denna plan behagar mig! — Innan jag med pistolens bly krossar min panna, skall jag spela en tragi-komedi med den exalterade damen, för att pä samma gång förödmjuka och krossa henne, som svikit sin tro och sina eder!FRUj TILJA (afsides). Hvilken charmant figur för de serieusa partierna!

DRAHM (högi). Hör på, min fru . . . vår bekantskap är temiigen ny . . . det är sannt; mender-emot så mycket angenämare. — Tillåt mig göra er en fråga? Är ni fri, min nådiga?

FRU TlLJÅ. Fri? ack ja! . . . som den stolta Örnen i skyarna, som den trogna dufvan i skogen.

DRAHM. Nå väl! ... kort och godt, min fru . • . skulle ni anse oss båda äga tillräcklig sympati, för att dela ett gemensamt öde?

FRU TILJA (t yttersta förtjusning). Ett gemensamt öde! — Ack min Herre! era ord äro elektriska; de blixtra för mina ögon, de genomtränga mitt hjerta!

DRAHM. Ni anser således saken icke vara o-möjlig?

FRU TILJA. Nu först känner jag själarnas engel närma sig med bekräftelsen på mina skönaste drömmar!----------

DRAHM (afsides). Det var jag säker om . . . (högt) Jag torde vara pligtig upplysa er, min fru, att min samhällsställning erbjuder inga ekonomiska fördelar!

FRU TILJA. O gå mycket bättre! ... Det blir då jag, som med guldets allsmäktiga skimmer skall skänka den yttre glansen åt vår busliga säll-het . . . Jag har eller får åtminstone en större penningsumma, så snart den familje-aflfär, för hvilken jag nu besöker hufvudstaden, hinner utvecklas. Sedan... ah, jag känner det! . . . sedan min vän, ska vi bli lyckliga! — vi ska lefva för konsten!

DRAHM. För konsten? — Crsägta, min fru . . . jag är krigare af böjelse, jag önskar blott sköta kanonerna. '

FRU TILJA. För att helga mitt namn åt odödligheten, önskade jag bli kanoniserad.

DRAHM. I morgon således, min nådiga, skall jag ta mig friheten uppvakta er.

FRU TILJA. Ack ja, i morgon! ... i morgon skall ni för första gången bevittna mina triumfer!

DRAHM. Hvaröfver ämnar ni då triumfera, min fru?

FRU TILJA. På en] af Stockholms privat-thea-trar ger jag i morgon en gaströle, deri jag uppträder som Negrinnan Cigaria my Abulaina.

DRAHM. Jag gratulerar! Emedlertid torde ni nu tillåta mig återföra er till ert sällskap, min fru . . .

FRU TILJA. Först en polketta, om ni behagar.

DRAHM. Nå Väl då . . . lafsides i det han tager fru Tilja vid handeaj. Paulina! Paulina!

”Den första tanke som Loke hade,

jäg föra tänkt under Hymens pell,

i skepnaden af en symamsell!”

FRU TILJA (afsides i det de gå).

”Hvad han mig ljusar, hvad han mig dårar,

uti min själ blomstra nya vårar.”

ÅTTONDE SCENEN.

RO JALINDER (inkommer från höger). Ändtligen lyckades företaget! (torkar tig i pannan). Men svett-droppar har det utpressat. — Usch! aldrig är jag med om ett dylikt filantropiskt vågstycke mera . . . kunde jag också derigenom rädda halfva mensklighe-ten! (upptager en fullproppad plånbok och betraktar den).

Emedlertid föreställer jag mig just min kära Kollys förskräckelse, när han finner sina tiotusen sjuhundrafemtio Riksdaler puh! (blåser) bortblåsta . . . Ah, se der är han! (nedttoppar hastigt plånboken. —Kolly inkommer, hållande Carolina under armen; båda hafva hvar sitt glas i handen).

NIONDE SCENEN.

ROJALINDER. KOLLY.

KOLLY. Ah! — Som du försvann midt i Ma-zurkan, utan att återvända, begynte jag söka dig öf-verallt . . . och är nu här, som du hör . . .

ROJALINDER. Välkommen, min bror, välkommen ! — (långsamt och med tonvigt) du nämnde för en stund sedan, att ... din .. . plånbok innehöll en större summa penningar . • . och att du önskade, att Jag (gör afsides en grimas). Hm! *

KOLLY. Ack ja, får tusan, du har rätt! (upp* tager sin plånbok och lemnar den åt Rojalinder}. Se här, min bästa

vän . . . förvara den it mig till i morgon, så känner jag mig trankilare.ROJALINDER (som vid åsynen af Mollys plånbok slår sig för pannan, visar teeken till den utomordentligaste bestörtning). Menniska, är du förbannad?

KOLLY. Inte som jag vet . . . Men — hvad knäfveln fattas dig!

ROJALINDER. Denna plånbok? #

KOLLY. Denna plånbok? . . . denna plånbok är min!

ROJALINDER (upptagande dm han nyss för sig sjelf betraktat). Och denna?

KOLLY. Och denna? . . hvad vet jag!

ROJALINDER. Ha! nu begriper jag!

KOLLY. Men jag begriper intet jag!

ROJALINDER. Jo, ser du, jag ville straffa din oförlåtliga lättsinnighet, att med en så oerhörd kassa bege dig på en maskerad, der den lätt i verkligheten kunde bli dig frånstulen. — Jag beslöt att o-förmärkt beröfva dig plånboken, för att med en half-timmas skrämskott föra dig till eftertanka. — Alltför väl inser jag nu, att jag begått ett obegripligt misstag ... att ... att .. . jag tagit en annan för dig. (stampar i golfvet) Ah, det är fördömdt!

KOLLY (utbrister i storskratt). Hahaha! Filantropen har gjort en bock! hahaha!

ROJALINDER. För himlens skull! skämta inte; saken kunde bli allvarsammare än du förmodar. O-bekanta menniskor kunna lätt ge den en smutsig ut-tydning . . . man kunde på stället sätta polisen i rörelse;, och för att inte blottställa mig för möjligheter, som i detta ögonblick har skenet för sig, skyndarilar jag härifrån . . . tar plånboken med mig, tills jag får veta dess ägare. — Efterforska du emedler-tid alla de upplysningar, som i saken står att vinna. Adjö, min bror! (% det han går) Fan annamma!

KOLLY (skrattande något sagtare). Förbanna mig jag är menniska att styra mina skrattmuskler . . . ha ha ha! De stackars filantroperna! ... De ha då en förvånande otur! Ha ha ha!

TIONDE SCENEN.

KOLLY. FELB1US.

FELBIUS (som instörtar i den djupaste förtviflah). Hjelp! . . . hjelp! . . . tjufvar! .. . röfvare! mord! rånare! . . . jag är rånad! ... jag är röfvad!. . . jag är plundrad! . . . hjelp!

KOLLY (afsides'). Der ha vi redan personæ quæstionis! (högt) Hvem är ni, min herre?

FELBIUS. Jag är den olyckligaste medborgare i vårt samhälle! . . . Mail har kanske för evigt be-röfvat mig mina angelägnaste dokumenter! Herre Gud! — hade det så visst ändå varit min hustru.

KOLLY. Men så hör da för fan! — hvad heter ni? . . . hvem är ni?

FELBIUS (utan att akta på Kollys frågor). Hvad hade väl jag att göra på en Maskerad! Hvad skall väl husfolket säga? hvad skall hela Embetetsäga.. . hjelp!

SymamselUrna. 3KOLLY. Embetet? han är således handtverka-re! — (till Felbius) hör på, min herre, är ni Skomakare, så betrakta denna fot . . . (sätter fram foten) har ni nånsin haft en vackrare modell för era läster?

FELBIUS. Jag är ingen Skomakare, Herre! Jag är från Carlstad.

KOLLY. Nå, då är ni Skräddare! Betrakta denna växt, herre . . . (vänder sig om åt alla sidor). Har ni någonsin sett ett mera välbildadt mönster på era mode-journaler?

FELBIUS. Jag ger fan er växt, her^e — och era mönster för resten! . . . Det är hufvudet blott, som jag får ta i betraktande . . . det är hufvudet, som utgör mitt mönster.

KOLLY (förskräckt). Hufvudet?! — Ah! (afsides) Der ha vi gåtan. Karlen, är fan ta mig antingen skarprättare eller perukmakare!

FELBIUS (ursinnig). Min plånbok! mina dokumenter! hvar är polisen! — hvarföre har man inte hela polismakten på maskeraderna! finns här ingen dansande gevaldiger? . . . hjelp! (Maskeradgäster rusa in på scenen från alla kanter).

SÅNG.

Mel. Vr FELBIUS.

DUETT.

Ur ”Fr a JJiavolo

KOLLY.

Pukor ska dundra käckt om hvarann

Pukor ska dundra käckt om hvarann

när man kan plundra mig arma man!

när man kan plundra en MästermanCHÖR af alla MASKERADGASTERN A.

Men hvar taga reda på höken, som djerft i hans ficka slog ned?

Om icke han varit på röken han nog blifvit lemnad i fred!

Felbius.

Men hvar taga reda på höken, som djerft i min ficka slog ned?

Om icke jag varit på röken — jag nog blifvit lemnad i fred!

{Felbius uttrycker den högsta förtviflan. Kolly skyndar bort).

Ridån faller.Tredje bikten

(Theatern föreställer en Tidningsbyrå. På ena sidan en hög skrifpulpet, vid hvilken Roja-linder sitter och arbetar; på den andra ett bord framför en karmstol. — Vid ridåns uppgång ser man flera personer, under lifliga samtal, utgå från Scenen).

FÖRSTA SCENEN.

ftOJALINDER. En FÖRFATTARE. En ÅLDERMAN. En SKRIFVARE (synes längre ned på Scenen, sysselsatt med skrifning).

FÖRFATTAREN (* det han hoplägger ett papper). Ni vägrar alltså, min herre, att lemna plats i er tidning för denna anti-artikel ?

RO JALINDER (bortläggande pennan). Jag måste vägra det. — Tidningen ”Evighetens” spalter kunna inte alltid stå öppna för hvarje missnöjd författare, som tror sig orättvist bedömd af den offentliga kritiken ... '

FÖRFATTAREN. Vår offentliga kritik, åtminstone så vidt den uföfves af er, min herre, kan icke dömma rättvist.ROJALINDER. Hvarföre så, om jag får fråga?

FÖRFATTAREN. Emedan ni — er karakter för Öfrigt i all ära, min herre — är i saknad af de mångsidiga kunskaper, som erfordras för ett grundligt, sansadt och rättvist omdöme öfver ett arbete, sådant som mitt.

ROJALINDER. Pah! så säga de alla! . . från den grånande pedantiska Vetenskapsmannen, ända ned till den obetydligaste Vaudevill-författare, skrika de, att man är inkompetent att kritisera deras arbeten, som de mången gång inte klart begripa sjelfva . . . såvida nemligen man inte doppar sin v penna i blomsterdoft, och höjer dem till spetsen af de guldmoln, som fördunkla sjelfva solen på fästet.

FÖRFATTAREN. Och ändå, min herre, tyckes ni mången gång sjelf fördunkla solen med rökhvirf-larne ifrån det myrrham, ni, för de sköna konsternas idkare, så ofta upptänder.

ROJALINDER. Nå? hvarföre beklagar ni er då, min herre ?

Författaren. Derföre, att detta förfarande som oftast är lika oförtjent som det är partiskt; derföre att det pufTsystem, hvari vår offentliga kritik nu mera rör sig, grundar sig på helt andra motiver än den sanna förtjensten; derföre att de, som antingen icke bekänna er politiska lära, eller mot hvilka ni tror er hysa någon slags prevention, blifva nedsablade eller också ignorerade med föraktets tystnad.

ROJALINDER (afsides'). Han är minsann hemma i taktiken, den der herrn! (högt) Tillåt, min herre .. .FÖRFATTAREN (afbry tande). Ni har kallat er tidning ”Evigheten” ... ett betydelsefullt namn i sanning! — Ni borde likväl ej söka förtaga allmänhetens tro och förhoppning på, att allt hvad man saknat i tiden, skulle man finna i ”Evigheten.”

ROJAL1NDER (halfond). Ännu en gång, min herre .. . tidningens tendens . . .

FÖRFATTAREN (infallande). Är i kritiskt afseen-de att bearbeta de tvenne ytterligheterna: den eviga glädjen åt era protegéer . . . den eviga fördömelsen åt era antagonister . . . mjuka tjenare, min herre! (går).

ANDRA SCENEN.

DE FÖRRE, utom FÖRFATTAREN.

ROJALINDER (för sig sjelf). Öfver alla dessa exentriska herrar skulle man med få ord kunna uppgöra följande karakteristik: Hetsiga som det svärmande Biet, sjelfkära som kalkontuppen, anspråksfulla som en Gardes-löjtnant, och ömtåliga som en liktorn. (Till Åldermannen) j Ah, förlåt min bästa herr Ålderman, hvarmed kan jag tjena er? . . .

ÅLDERMANNEN (hostande). Hm, jag ber om ursäkt, herr redaktör! . . . Det är så, ser herr redaktörn, att en fruktansvärd sjukdom utbrustit bland en massa gesäller och arbetare . . . och den ville jag nu be er, min herre, på något sätt söka hämma.

ROJALINDER. Jag är ingen Läkare för kroppsliga åkommor, herr Ålderman!ÅLDERMANNEN. Också är inte åkomman vidare kroppslig, än att den består i tungan, och heter pratsjuka; arbetslusten jagar den så långt pepparn växer. I stället, för att sköta sitt yrke, studerar man tidningarna, och håller starka tal ifrån morgon till qväll, både på vers och prosa, så att en och annan verkstad liknar, förbanna mig, ett Engelskt Parlament Jag vill nu ej uppräkna alla de serskilta yrken, der smittan redan böljat visa sina menliga följder; om man endast håller sig till det lofliga Skomakare-Em-betet, så tyckes man der alldeles som i många andra Embeten vilja liksom forska våra lagar, putsa och polera om mensklighetens rättigheter . . . att sätta högre klackar under de fattigares samhällsställning och jemna hållfoten under de förnämare . . . Men hur man än med sina tal vaxar och spannar, ser herr redaktörn, går menskligheten lika kipp-skodd som förut; och de rika höja sig lika elastiskt på binsulan, huru afrundade de än börja bli i tårna.

ROJALINDER. Nog, herr mästare och borgare! Ni tillhör den gamla slentrianen, märker jag, som med begabberi förnekar den rastlöst framåtgående bildningens helsosamma inflytande på individer af alla klasser. — Den tid är förbi, då arbetaren trodde sig endast skapad såsom träl åt sina herrar . . . han har småningom kommit till kännedom af sitt eget menniskovärde. Hans själ upplockar nu med begärlighet hvarje korn af upplysningens manna, hvarhelst

han än finner det utsådt;-------hans ande törstar

efter kunskap och vetande; och i sin ringa mån vill han sjelf bidraga till sina medmenniskors förädling;detta, vill ni förneka arbetaren, herr Ålderman, dä ni borde prisa de lyckliga resultater, tiderna slutligen upphunnit.

ÅLDERMANNEN. Men om han på detta sätt, vill släcka den andliga törsten, ser min herre, då svälter han ihjäl lekamligen, det är säkert.

ROJALINDER. De lekamliga behofven skola nog ta ut sin rätt, min herre, till förmån för edra re-spektiva yrken; . . . men ursägta herr Ålderman. . . (afsides, teende på klockan). Redan half elfva, och Kolly afhöres ännu inte . .

. (högt) Jag beklagar, att vi i detta ämne äro af olika åsigter . . . kan således icke vara er till tjenst.

ÅLDERMANNEN. Huru? Herr redaktörn vill således. . .

ROJALINDER (afbry tande). Som jag Säger . . . min tid är dessutom i dag alltför medtagen . . . mjuka tjenare! (till Skrifvaren) Jag är inte hemma för någon annan än Grosshandlaren Kolly. (afsides, i det han går ut Ull höger) Den fördömda plånboken hränner som antänd fosfor i min bröstficka.

ÅLDERMANNEN. Jaså ... det står så till med liberalitén i ”Evigheten'' . . . kunde just tro det. — Våra gamla ordspråk blifva allt mer och mer utan betydelse. — Om någon företog sig att utarbeta ett slags cateches för dagens moderna hjeltar, skulle förmodligen början lyda sålunda: Hvad förbjudes i det första budet? — Svar: ”Skomakare,” blif vid din läst. — Hvad är det? — Svar: Du skall ge ditt handtverk på båten; stiga upp i sällskaperna och hålla tal öfver allt hvad du icke begriper; — ochdu skall icke begripa allt, hvarom du talar .... Adjö herrar Evighets-skribenter {gar).

TREDJE SGENEN.

SKRIFVAREN (ensam). Den der Åldermannen tycktes vilja ha sina gesäller i Evigheten, derföre att de önska en smula hyfsning! .... Måtte sjelf inte ha mycket begrepp om hvad bildning vill säga*

FJERDE SCENEN.

SKRIFVAREN. DRAHM. Sedan FRU TILJA.

DRAHM. Kan man få tala med herr Roja-linder?

SKRIFVAREN. Han har ej den äran att vara hemma.

' DRAHM. Kommer då förmodligen snart?

SERIEVAREN. Känner inte den saken.

DRAHM Godt. jag skall invänta honom (slår sig ner i karmstolen).

SRRIFVAREN (afsides). Den der tycks då åtminstone inte ha pratsjukan.

DRAHM (för sig sjelf). Ju mera jag öfvertänker mitt öde, ju mindre förtvifladt finner jag det. — Den exentriska Damen sade sig ha penningar — mycketpenningar. , . . I sjelfva verket — hvad förlorar jag? . . . Hon skall i afton spela Negrinna, har hon sagt. Nåväl! — —

”hon blir min brud i ramsvart skrud,

(suckande) ty på den hvita,

var ej alt lita.” . . . (försjunker % djupa tankar. Det knackar pä dörren).

SKRIFVAREN. Stig in!

Fru Tilja (inkommer). Befinner jag mig nu inom tidningen ”Evighetens” horizont, mine herrar?

' SKRIFVAREN. Om ni menar dess byrå, min nådiga, så har ni inte misstagit er.

FRU TILJA (afsides, med en blick på Drahm). Ah, der ser jag honom! — nu skall han icke undkomma mig! (högtj Tillåter ni, min herre, att jag tar mig friheten presentera er några biljetter till det Skådespel, ni hade godheten i går omnämna i er tidning^

SKRIFVAREN. På redaktionens vägnar tillåter jag det med mycket nöje! . . .Minnådiga är förmodligen en af de spelande, och kan således upplysa mig hvem som är pjesens författare?

FRU TILJA (afsides). Den känslolösa varelsen har inte sett hvem som är pjesens författare! (högi) Jo han, min herre, hvars vagga stod under Eqva-torns himmel, hvars snille numera utgör den herrli-gaste konstellation på Thalias och Apollos gemensamma firmament, hvars uppfinningsgåfva är en oupphörligt korsande blixt i dramatikens rymder; hvarspenna är litteraturens Ångmaschin och Följetongens snabbspringare . . . med ett ord:

det är {med emfas) Alexander Dumas, min herre!

SK.RIFVA.REN. Och ni sjelf, min fru, tyckes vara en konstens komet, som . . . som . . . (afsides) är lite vriden i sin planet .... {Går ut till ten-ster).

FRU TILJA {går närmare Drahm, betraktande ho-nom med en lorgnet, — för sig sjelf). Hvad denna romantiska dysterhet klär honom! {högt) Leopold! —

DRAHM (uppstiger häftigt). Ah, ni här, min fru! —

FRU TILJA. Ni öfvergaf mig så plötsligt på Maskeraden, Leopold .... Ni har heller icke i dag besökt mig som ni lofvade. . . . Säg, min herre, är ni uppriktig?

DRAHM. Jag är er, min fru, jag svär det, vid min ära! och jag bryter aldrig en ed, så vida inte ni — förstår ni! ni sjelf löser mig från denna. Till yttermera visso så .... se här, tag denna såsom ett insegel på mitt löfte . . . (afsides, i det han rycker en ring af fingret och öfoerlemnar åt Fru Tilja). Nu Paulina, ä’ vi skiljda för evigt!

FRU TILJA. Ni förtjusar mig, Leopold! — Se här — tag ni i utbyte denna, och med den min hand och mitt hjerta . . . {Drahm emottar af henne en ring, den han kallt stoppar i fickan). Och nu, min Vän, följer ni mig; och låter mig för första gången se er inom min boning,DRAHM. Välan då! (afsides))ag lemnar er nu, lierr Rojalinder . . . men ni skall inte undgå min hämnd!

FRU TILJA (afsides). Nu är han min! « . . . men jag måste omge honom med spioner* (De gå)t

FEMTE SCENEN.

ROJALINDER (inkommer frun sidodörren, gnuggande händerna). Ändtligen ett ögonblicks frihet från dagens mångskiftande bestyr! — Ha, hvad det är skönt, att för några timmar blott få afkasta de tryckande fjettrarna.

SÅNG.

Mel. Ur *’ Wermlänningarne.'*

Förrn Gutenberg Boktryckeri-konsten Uppfann, med krutet och svärden, man stridde i verlden;

Nu deremot — folken bekriga hvarann med ordspel så bjerta, i boktryckar-svärta,

Sin ära man sätter ibland mot trumf-ess, och spelet — det heter — vår fria press!

Zigenaren fordom låg också i tvist, på lugn så utblottad, men bättre doek lottad, än uti vårt sekel en fri Journalist; han aldrig beklagas, men evigt han jagas,lian hädas och Smädas af Mfolk” och af ”pack,” hvarendaste dag blir han hållen i schack!

Han allting skall hjelpa och allting förstå, försvara Nationen, beskydda personen,

Och jemnt vara laddad med nytt å propos, historier pikanta, små fabler — charmanta. . . . Öm bläcket blott flyter, och pennan är fin, kan allt ut-trumpetas med Ångmaschin!

Till makten han ropar! ”reformer oss gif! —-reformer som tala för oss liberala!”

Men deremot — om han är konservativ, han tyst sig ödmjukar och munnlås han brukar . . .

Hvad kurs han än styr på sitt stormiga haf, han blir sina prenumeranters slaf!

Men råkar han tit för en gynnande vind, som seglena spänner, si, då har han vänner;

Och vet han blott nyheter från Jenny Lind som sirligt uppdukas, hans tidning — den slukas . . Från spalterna skapar han mod och ger toff, så mäktig som satt han på Odens thron! —SJETTE SCENEN.

RO JALINDER. SPIORÉN.

ROJALINDER. Ah, ni har dröjt länge i dag, herr Spiorén.

SPIORÉN (med en bundt papper och handling ar under armen). Tror jag förbannadt väl, när man skall springa

gatlopp i norr och söder, öster och vester, efter nyheter, och dervid ibland agera kastboll för kittsliga med-menniskor.

ROJALINDER. Man har således förfördelat er?

SPIORÉN. Ah, ett litet lappri blott . . . Föreställ er: jag hade varit uppe i Allmänna Välfärdsutskottet, och ämnade mig till Kämnersrätten, för att referera målen för dagen, när jag efter dagens spring, kände mig fan så sugande. . . . Jag gick in på Källaren ”De sju feta nöten” . . . å propos! Källarmästaren bad oss med ett par smickrande ord omnämna hans Nejon-ögon i Evigheten .... Nå väl! —

ROJALINDER. Nå väl! — ni kom i gräl?

SPIORÉN. Precisemang!

ROJALINDER. Och agerade kastboll, säger ni?

SPIORÉN. Jag skjutsades utför trapporna som en liten vante . . . men det gör ingenting; lefve friheten! — jag typker om sådana der republikanska kroppsöfningar ... de luttra sinnet och göra lederna möra.

ROJALINDER. Ni kan åtminstone trösta er, herr Spiorén, att det inte var första gången.SPIORÉN. Inte den första, och blir väl inte den sista; det är en liten volt, som händer mina likar som oftast.

ROJALINDER. Nå, låt höra och se era nyheter, bästa herr Spiorén. . . .

SPIORÉN. Till en böljan har ni här korrekturet på er politiska artikel: ”Jesuitismens framsteg i Norden!”

ROJALINDER. Godt!

SPIORÉN Och här en recension öfver Magister Sofvelströms Skaldestycken . . .

ROJALINDER. Hvem har skrifvit den?

SPIORÉN. Han sjelf naturligtvis; ni lofvade ju honom, att han skulle få recensera sina egna . . .

ROJALINDER. Ack ja, det var sannt, min goda vän, bror Sofvelström ... vi ska ta in recensionen i morgon.

SPIORÉN. Ah för tusan, så när hade jag glömt det vigtigaste. . . . Allmänna samtalsämnet för dagen, är ett fruktansyärdt tillgrepp, som i natt blifvit för-öfvadt på Maskerad-redouten i Kirsteinska huset.

ROJALINDER (släpper i förskräckelse hela pappersluntan t golfoet). Ha!

SPIORÉN. Hvad fan nu? — har ni fått Cho-leran ?

ROJALINDER (sansande sig). Från hvem . . . från hvem säger ni tillgreppet blifvit föröfvadt?

SPIORÉN. Jag har inte sagt någon, ty jag vet det inte.ROJALINDER (med synbar oro). Men hvem ? hvem? Ar — är —

SPIORÉN. Den brottslige ? ... Ja, han lär in* te upptäcka sig, och polisen vet ingenting. —Man påstår, att det skall ha varit en bättre karl . . * Också är det alldeles efter nyaste pariser-mode, att ju högre i allmänt anseende — ju lågare är den personliga handlingen . * » * ju blankare vapenskölden är — desto smutsigare har man sett gerningarne.

ROJALINDER. Men hvad innehöll då plånboken? —

SPIORÉN* Häl Ni vet således, att det är en plånbok, som . » .

ROJALINDER. Det . 4 . det . . 4 vill säga . * * jag gissar blott. . * .

SPIORÉN. Ryktena derom ä' olika. — Somliga påstå, att plånboken varit fullproppad med en o-fantlig summa penningar . . . andra säga, att den innehållit tjugufyra skilling i småsedlar . . . några vilja veta, att det varit ett hos Kommerse-Kollegium uttaget patent på konsten att fiska i grumligt vatten; . . . Men de flesta Öfverensstämma deruti, att plånboken verkligen innehållit behörigen legaliserade fullmakter, för ätt hos ett betydande Bänkier-hus i Falsterbo lyfta det omätliga Lambertska arfvet.

ROJALINDER (springer omkring förtviflad). Det omätliga Lambertska arfvet! Tjugufyra skilling i småsedlar! ett Patent! Falsterbo! Ack min Gud! Jag — jag har fiskat i grumligt vatten!SJUNDE SCENEN.

DE FÖRRE. KOLLY.

SPIORÉN, (blir först varse Koliy). Ah, herr Grosshandlaren Kolly! — (för honom hastigt afsides). Förakta mig inte, min nådigste, förakta mig inte, men låna mig, till i morgon, en Riksgälds!

KOLLY (förargad). Pah! ni är skyldig mig femton ficklån förut.

ROJALINDER (springer emot Kolly, den han blir varse). Ha! du kommer' som du vore kallad, min hjelpare! min räddare! min vän! min bror! Lemna oss, herr Spiorén! lemna oss, säger jag!

SPIORÉN (visande tecken till yttersta förvåning). Det här är obegripligare för mig, än fan är för en frimurare! (går).

KOLLY. Ah, du är vid dåligt lynne, min kära Pontus, låt mig känna din puls . . . brist på sömn, min vän . . . Vet du, jag hade en alldeles förban-nadt besatt dröm om din syster i dag på morgonen, omkring kl. tre qvart till elfva.

ROJALINDER. Ditt skämt är odrägligt, min kära Kolly, då jag förgås af ångest öfver den fördömda plånboken; hvars ägare ingen menniska känner.

KOLLY. Men jag känner honom jag . . . Ha ha ha! — tänk om han skulle vilja hämnas på dig, min bror, med utöfvande af sitt yrke.ROJALINDER. Du känner honom! — du känner honom! — nå, himlen vare lof! Fort, fort, hans namn! hans adress!

KOLLY. Det ena känner jag like litet som det andra . . . Hvad jag vet, är först att han inte är Stockholmsbo — för det andra, att han är . . .

ROJALINDER. Att han är?

KOLLY (lutar sig intill Rojalinders öra). Att han är . . . Skarprättare, så vida han eljest icke är hårklippare.

ROJALINDER (spritter till förskräckt). Ha! —

KOLLY. Men lugna dig . . . Gif mig plånboken, jag skall uppsöka mannen — vore han än Loke sjelf, och hade Jotunheim till boning. —

ROJALINDER (tacksamt). Ah . . . hvad du är god, Alexander! se här . . . (<ger honom plånboken), skynda, flyg! och återställ detta satans fantom, som i nära tolf timmar hållit mig på sträckbänken . . .

KOLLY. Gif dig till freds! . . . Först ska vi öppna honojn! —

ROJALINDER (hejdar honom). Håll! Må den bli oss helig! I samma skick ägaren förlorat den -----måste han återfå honom! —

KOLLY Men för fan, man kan ju af innehållet möjligtvis få någon underrättelse om personæ quæ-s ti o n i s . . .

ROJALINDER. Du har rätt ... må göra då! (De öppna och undersöka plånboken).

KOLLY (räknande pengarna). Femton- aderton-tjugoen, tjugofyra------------tjugufyra riksdaleroch trettiosex skilling . . . Kassan var inte stor åtminstone! ... Ett bref till Högvördige Konsistorium i Carlstad . . . ger oss ingen upplysning ... en nota på diverse utgifter . . . (läser). ”Ett badskåp 65 R:dr” — — — angår oss inte .. .

RO JA LINDER (frågande). Inga spår till det Lam-bertska arfvet?---------

KOLLY. Inte så mycket som ett simpelt namn, hvarefter man kunde rätta sig ... (plötsligt förvånad). Men hvad *är det? Ja, vid Gud! ett bref till dig! —

ROJALINDER. Omöjligt! Låt se! — (tager brefvet och läser utanskriften under stegrad förvåning). ”Kongl. Sekreteraren, Högädle Herr Pontus Roja-linder.” (Obeslutsam).

KOLLY. Förklara mig det — den som kan ...

ROJALINDER. Ja! brefvet är till mig — jag måste således Öppna det! (Öppnar brefvet hastigt, och läser under en ännu större talande förvåning. — När han slutat, faller brefvet ur hans handf och han sjelf, i högsta öfverraskning, kastar sig på en stol). Ett underverk, min bror! läs! . . .

KOLLY (upptager brefvet). Det här börjar bli interessant! (läser). ”Min herre! I egenskap af ”utredningsman i boet efter ersali* moder, som den ”19 i förra månaden med döden afgått, skyndar ”jag att underrätta er om den aflidnas sista vilja., ”Denna bestod i en innerligt efterlängtad försoning ”med sina båda barn, dem hon på flera år icke ”sett, och hvilkas kärlekslösa ungdom hon nu ville”godtgöra, likväl endast i den händelsen * att de ”sjelfva, sinsemellan försonade, omfamnade hvar-”andra med syskonkärlekens hela värma. —I mot* ”satt fall skulle den aflidnas qvarlåtenskap användas ”till ett af henne uppgifvet välgörande ändamål. ”Ni ser alltså, min herre, under hvad slags villkor ”ni äger att träda i besittning af arfvet. — En ”summa af 200,000 R:dr Banko äro i denna stund ”hos mig deponerade, dem ni, dock endast i gemenskap med er syster — båda behörigen legitimerade, ega att lyfta på mitt kontor. — I afvak-”tan på edra tillgöranden, har jag äran vara er öd* ”mjuka tjenare . . . John Wäxelbäck, Grosshandlare. — Stockholm den 30 Oct. 1847.” Det här £v på min ära, ett litet trefligt trolleri! — Sorgens beklagande synes åtmistone öfverflödig! — Men hur fan har detta bref kommit i denna plånbok? —

ROJALINDER. Hvem frågar du? —

KOLLY. Hvem frågar jag? . . .ja, hvem fan skall jag fråga?

ROJALINDER. Jo, det skall jag säga dig . . .

KOLLY. Nå?

ROJALINDER. Egaren till plånboken.

KOLLY. Ganska riktigt . . . Men i afseende på honom ä’ vi ju lika kloka som förut, ty detta bref till Consistorium i Garlstad . . .

ROJALINDER. Innehåller säkert det omtalta patentet. —

KOLLY. Hvilket patent?ROJALINDER. På konsten att fiska i grumligt vatten. —

KOLLY. Är du rasande! . . . Ett Consistorium fiskar aldrig i grumligt vatten, —

ROJALINDER. Då innehåller det väl något annat. —

KOLLY. Det är möjligt det, men . . .

ROJALINDER. Men ... så har du lofvat att skaffa reda på mannen, min kära Alexander; och du måste hålla ditt löfte. —

KOLLY. Jag skall hålla det; och böljar genast mitt korståg efter vår plundrade Maskerad-riddare . . . (närmar sig dörren men återvänder). Hör på, min bror, skulle du inte ha lust att placera ditt kapital i mina fonder? —

ROJALINDER. Var lugn, Alexander! . . . jag har ännu inte kommit i besittning af kapitalet; ty jag har ej den ringaste spaning på min förträffliga syster; och på henne beror nu likväl hela min lycka! —

KOLLY. Och när hon anträffas, vill du ju för henne anmäla din bästa väns ödmjuka vördnad, hans innerliga tillgifvenhet? —

ROJALINDER (med en blick*). Jag förstår . . . Det skall inte underlåtas. —

KOLLY.# Tack — och farväl! (Afsides i det han går). Hundratusen Riksdaler! på dessa vilkor kunde jag, på min ära, få en sämre svåger än han! —ÅTTONDE SCENEN.

RO JALINDER. Sedan CAROLINA.

KOJALINDER (ensam). Ej ett enda spår . . . ej det ringaste väderkorn! . . . Och likväl — om denna brådstörtande lycka icke skall förvandlas till en gäckande såpbubbla, så måste hon tillrättaskafias! Ha! i detta ögonblick vore jag nästan färdig att glömma mina politiska principer, för att få trycka försoningens kyss på

hennes läppar! Ingenting är mig nu dyrbarare än hennes återfinnande, ingenting är mig heligare än hennes . . .

CAROLINA (som inkommit något förut, instämmer med honom). Kärlek, ville du säga! . . .Ha! förrädare, jag är dig på spåreni . . . Det är då så du älskar mig ... det är då så du ämnar hålla dina löften till mig — mig, som du svurit de heligaste eder! —

ROJALINDER (afsides). Så förknäfveln! (högt). Dyraste Carolina, du har missförstått mina ord . . . det är min syster jag måste uppsöka. —

CAROLINA. Din syster! ... en förträfflig

undskyllan!------skada, att den inte duger inför

mig min herre! . . . (snyftande). Ack, Pontus! Pontus! . . . bättre hade varit, att du fört in mig i "Evigheten", än att du skulle bedra mig! (/orf-far att snyfta).

ROJALINDER (afsides). Annamma det här! (högt). Jag svär, Carolina, att jag mente minsyster ... att hennes återfinnande är nödvändigt för bådas vår lycka! —

CAROLINA. För bådas? . . . aldrig! —

ROJALINDER. Hör mig, Carolina! —

CAROLINA (uppbragt). Jag vill inte höra mer! Du har bedragit mig Pontus ... jag hade bort vänta mig det, när du vann insteg i mitt hjerta . .. En Kongl. Sekreterare en modern kavaljer, hvad aktar väl han en flickas heder. — Biets honung har han på läpparna, men dess gadd gömmer han i själen.------

ROJALINDER. Men för himlens skull, här är frågan om penningar . . . utan penningar kunna vi inte . . .

CAROLINA. Din uppriktighet förtjusar mig! .... Ja, det är penningar ni alla eftersträfvar .... För penningars ernående uppoffrar ni både ära och kärlek! .. . Och jag, min herre, vill och skall ej vara ett hinder för er lycka! — (upptar ett litet paket bref och lägger på hans skrifbord!). Återtåg den poetiska falskhet, hvarmed ni dårat mig . . . Jag finner nu, att hvarje ord har blott varit en ljudande malm >. . . hvarje ed en klingande bjellra . . . farväl! (skyndar ut).

ROJALINDER (försagd; — — efter en stunds tystnad rätar han upp sig, likasom af sårad stolthet). Ha, vid Gud! dessa ord hade jag inte fortjent af henne! — Att se sig misskänd, beljugen, förföljd af en tanklös hop — af hätska motståndare, det kan man fördraga, ja! —• besegra eller förakta . . .Men att sä bli bedömd af dem, man oegennyttigt offrat de ädlaste känslor det pröfvar mannens ståndaktighet! Välan! — (Efter en paus hejdande sig), Men nej! ... det vore vansinnigt att afstå från dev timliga fördelar, som sd erbjuda sig. — Carolina som genom sin stolthet blifvit ännu dyrbarare för mitt hjerta. skall erhålla en förklaring först dd — när jag återfunnit min syster, om hon står att återfinna . . . (sätter sig och börjar skrifva. Det knackar på fonddörren, dervid han förargad utropar), Ah, fördömdt! stig in! — (Felbius inträder),

NIONDE SCENEN.

ROJALINDER. FELBIUS.

FELBIUS. Bor här någon tidningsredaktion. min herre.

ROJALINDER (barskt). Ja . . . hvem är ni? — FELBIUS. Jag är en olycklig menniska . . . dragen vid näsan af min omgifning, och plundrad på mina angelägenheter för resten. —

ROJALINDER. Det ser jag; men till saken, min herre, hvad önskar ni? —

FELBIUS. Hvad jag önskar? Jo, jag önskar aldrahelst återfå min plånbok, min herre . . .

ROJALINDER (rusar upp liksom stungen af en orm). Herre! hvad säger ni?

Felbius (förskräckt). Men min Gud, jag mente blott att ... att . . . ni skulle . . . det vill

sägasäga, att jag ville be er omnämna saken i er tidning; och derigenom hjelpa mig att komma bofven på spåren.

—

ROJALINDER. Det är då ni som . . .

FELBIUS. Blef bestulen i natt på Maskeraden! (ursinnig). Förbannad vare den plundraren, den rånaren, den röfvaren, den mördaren! —

ROJALINDER (sagta). Det är han! . . . Ack min Gud! — och jag som lemnat Kolly den helvetiska plånboken! (högt). Och er porfölj, min herre, innehöll ett bref till ...

FELBIUS (infaller hastigt med synbar förvåning). Huru? — Ni vet således? ...

ROJALINDER (sagta). Ah, jag kunde blottställa mig, om jag yppade . . . (högt). Det vill säga jag gissar att . . .

FELBIUS. Ja min herre, den innehöll ett bref ... ett bref, som gör mig olycklig, förtviflad, om det inte kommer på posten i afton. —

ROJALINDER (sagta). Han känner mig inte! (högt). På posten, säger ni? — då mannen bor i staden? ...

FELBIUS. Då, mannen bor här i staden? Det var inte till någon man för resten. —

ROJALINDER (retat). Hvad vågar ni säga? —

FELBIUS. Det var till ett Consistorium, min herre! —

ROJALINDER (sagta). Den karlen gör mig ursinnig! — (högt). Hvarifrån är ni, min herre? — Sy mamsellerna. 4u

FELBIUS. Från Caristad?

ROJALINDER (sagta). Och hur har mitt bref kommit i den mannens plånbok! Chögt). Hvad ämnar ni göra i Stockholm? —

FELBIUS. Jag ämnar förtjena penningar! Huf-vudstaden har fittiotusen hufvuden, hvaribland åtminstone fjerndelen är i behof af vårt yrke, och den der fjerndelen ämnar jag dela med mina med-bröder. —

ROJALINDER (jagta). Han är complett galen! (högt, ropande barskt). Häda inte olyckKge! —

FELBIUS. Hvem hädar jagvför resten, Herre? . . .

ROJALINDER. Är ni en galen Parisare? vill ni spela en lefvande guillotin? —

FELBIUS. Parisare, grilleradt svin! Jii är inte tydlig* min herre!

ROJALUtD&R. Jag känner er bödel; ~ ni ämnar alternera med Choleran! —

FELBIUS (förskräckt, knäppande händerna tillsamman). Himmelens Nådige Gud! beyare mig och hvaije redlig Hattmakare för resten!

ROJALINDER (förvånad). Hattmakare, säger ni? Ert namn?

FELBIUS. Petter Joachim Felbius dr Com-pagnie.

ROJALINDER. Ah . . . det är då ni . . . Felbius. Ja ... jag är . . . jag! . . .

ROJALINDER. Som har en mamsell . . .FfiLBlUS. Nej . • . jag har fem mamseller...

RO JALINDER. Som heter Carolina Citronqvist.

FELBIUS. Bara en med det namnet.

RO JALINDER (sag ta). Ett ljus böljar uppgå . . . men ännu är saken lika obegriplig! . . . (högt) Er förlorade plånbok innehöll således ingenting annat än detta bref till Garlstad? Inte något litet hand* bref eller —

FELBIUS (erinrande sig). Ack min Gudf nu påminner jag mig verkligen, att den innehöll ännu ett bref till . . . till en skurk, som hette Roja* linder. —

RO JALINDER (uppbragt, går Felbius på lifvet). Hejre! en skurk, säger ni? —

FELBIUS (förfärad). Nej, nej ... en kund hos mina mamseller, ville jag säga. —

ROJALINDER. Och hur kom detta bref i er plånbok? —

FELBIUS (afsides). Om jag inte lyckas återfå plånboken, kunde det der fördömda brefvetlätt blottställa mig — jag måste vara försigtig (högt). Ser, ni, min herre ... det är så .... ser ni . . . artt jag . . . sannerligen nu ej erinrar mig om jag . . . verkligen haft något sådant der bref . . .

ROJALINDER (afsides). Aha! här måste vara ugglor i mossen . . . han tror sig kunna, återtvinga sig plånboken med sin skenbara förbehållsamhet .. . godt . . . (högt). Nå väl, Herr felbius ... gå nu hem och låtsa om ingenting ... Jag ansvararer för plånboken ... jag tror mig ha någon spaning på . . .

FELBIUS. Tjufven ... Ve öfver honom den banditen! —

ROJALINDER. Tyst, säger jag! . . . Nämn inte ett ord för en enda menniska; — och den skall ännu i dag bli er återställd, och sedan skall ni när-* mare förklara förhållandet med brefvet till den der . . . Rojalinder. —

FELBIUS (förtjust). Ännu i dag säger ni? Hahaha! hahaha! — jag får då verkligen sända min inlaga med posten i afton! — Hahaha! jag blir då henne qvitt om fjorton dagar . . . hahaha! . . . Tack min herre! • . . tack min förträffliga Herre! Ursägta mig, ert namn? —

ROJALINDER. Skall ni få veta sedan .... Adjö herr Felbius!

FELBIUS. Tjenare, min herre! tjenare för resten, haha! — nu skall jag dra ett streck öfver Paulinas planer . . . Hahaha! (srdr).

ROJALINDER (ensam). Nu gäller det att i hast uppspåra Kolly . . • (ropande under det han hopsamlar en mängd papper). Herr Spiorén! . . .

TIONDE SCENEN. ROJALINDER. SPIORÉN.

SPIORÉN (i det han inkommer). Tidningen är ombruten.RO JALINDER. Godt ... Ni skall ansvara mig för, att den äfven kommer i pressen, Herr Spiø-rén . . . Sjelf torde jag för någon tid komma att lemna den. —

SPIORÉN. Lemnar den? ... Ni ämnar kanske liksom jag, egna er it konsten — åt theatern? Nå väl! låtom oss båda två debutera sonf ”Recensenten och Djuret.” —

i

ROJALINDER (t det han går). Vi få se! Tje-nare Herr Spiorén. —

SPIORÉN (hejdande honom). Förakta mig, förakta mig, Herr Rojalinder; men låna mig först två Banko. —

ROJALINDER (ger honom penning arne). Se bär! Farväl!---(skyndar ut).

SPIORÉN (ensam Stoppar sedeln i fickan). Lem-na tidningen ... sa9 han ... nej ... då debuterar jag bestämdt inte, då öfvertar jag sjelf ledningen af ”Evigheten” . . . (sjeifförnöjd). Står man i spetsen för en liberal tidning, har man ändå sin lilla respekt hos alla samhällsklasser . • • Lefve publiciteten! jag skall sätta lif i allmänna välfärden! Här skall bli en ofantlig offentlighet hädanefter — (sjunger).

SÅNG,

Mel: ”En Majdag i W är end”.

Jag bland Collegerna skall mig ställa i fronten, bespeja allting kring hela rikshorizonten;Mot tidens tecken', med näbb och klo, skall jag

spjerna,

och framför allt skall jag bli konseljens lanterna! —

Som vinden blås på vår publicistika bana, derefter svänger jag min politiska fana!

Med örat spändt, skall jag tränga in i hvart forum, och ha min näsa i hvarje plenum plenorum! —

Min lilla krönika ska uppfylla sin titel,

med dagens: ”On-dits” — små interessanta kapital;

ty hela verlden jag skall på nyheter preja,

och ha ett lager så stort som . . . Benjamin Leja! —

Jag skall berätta allt hvad som nöje kan skänka, hvad alla menniskor både tala och tänka . . •

När hvardagslifyet oss något torrt förefaller,

det smakar fågel ... ett litet läskande sqvaller. —

Jag skall förtälja om våra männers idrotter, och om små fruarnas kärleksfulla komplotter; ty sympathier man säkert vinner med narri, om blott som lutfisk . . . maD pepprar sitt chari-

vari! —

Ja, jag slår vad, att jag hela stan skall förtjusa, för mig man skall både buga, niga och krusa,

(Till publiken). »

Och om —mitt herrskap — ni ej vill ingå på vadet, skall jag er sätta hvarenda själ uti bladet.

(Han går).

Ridån faller.Fjerde Akten.

Theatern föreställer Felbius* Sängkammare. — 1 hörnet åt fonden, till höger från åskådaren, ser man ett Badskåp; midtemot står en Byrå. Dörrar på sidorna och i fonden. Vid ridåns uppgång inkommer David med en kopparflaska vatten, den han ställer ifrån sig bredvid badskåpet.

FÖRSTA SCENEN

DAY1D. Sedan CAROLINA.

.DAY1D (liksom undersökande badskåpet). Men hvad i helvete vill det här säga; här rinner ju vatten, ackurat som ur en klarpanna! — hela konklaven deroppe står ännu i jemnbredd som Ugglevikskällan trettondagsafton; men nu skall man få se, att det är jemnt slut med Fabrikören! — ingen stortvätt har han haft den gamla lergöken sen i går middags, och ute och parlamenterat har hanvarit hela Guds länga dagen ... Nå nä, det regnade lite elfva gudsfemtongrufligt på middagsqvisten kanhända gubben i hasten ställt sig under en takränna . . . hehehe! blef åtminstone då spolad utan mekanik — det har jag sjelf så ofta varit med om, när jag var i salig Hartmans bränneri i veriden — (tar sig en buss). Nåja, efter som ingen behöfver det på sig, så kan jag behöfva det i mig . . . ska’ just slå mig lös och rumla en smula. — (tar kopparflaskan sätter den för munnen och dricker).

CAROLINA (inkommer). Hvad gör David härinne?

DAYID (tar kopparflaskan från munnen). Jag

sköter min helsa, ser väl Mamsell. —(dricker ånyo).

CAROLINA (ond). Hvad var det för ett svar? — Hvad är meningen? —

DAYID (undfallande). Herre Gud! jag rumlade en smula, men det var på bara vatten, mamsell Citronqvist lilla! —

CAROLINA. Midt på dagen, och i Fabrikörens sängkammare?

DAYID. Mamsell är ju sjelf i Fabrikörens sängkammare, och det till och med midt på dagen. —

CAROLINA (uppbragt). Gå sin väg, David! —

DAYID. Ja Gud bevars Mamsell lilla; men vet Mamsell, jag tror bestämdt, si, att Cholera Morbror redan böljat anfäkta Fabrikören!

CAROLINA. Hur så?-----------

DAVID. Jo si, han har inte varit t Paradiset sen i går middags.CAROLINA. Hvilket paradis?

DATID. Naturligtvis det der badskipet, der lefver ju han, som Adam i Paradiset. —

CAROLINA. Och hur vet David . . .

DAYID. Jo si, den der vattenkonklaven der-uppe i taket stir ännu orörd, sedan jag fyllde den i gir aftons.

CAROLINA. Reservoiren, menar David.

DAVID. Rjktigt . . • dressessora . . .

CAROLINA. Och den stir ännu lika full? —

DAVID. Full, som en brännmästare, när han gir och lägger sig • . . alldeles smäckfall. —

CAROLINA. Det är bra . . . gi nu David! —

DAVID. Jasi . • . Qgår till dörren men återvänder straxt, ropande liktom förtroligt) Mamsell!

CAROLINA. Ni!

DAVID. Alla Mamseller var ute i natt, vet mamsell!

CAROLINA (pekar med en befallande åtbörd åt dörren) Gi,i son af en isna!

DAVID. Ja, ja, gu'bevars! genast, genast! (går).

ÅTTONDE SCENEN.

CAROLINA (ensamr upptager och betraktar ett bref). Härinne trodde jag mig itminstone utan vittnen kunna fi läsa detta bref; men bör jag väl läsadet? — bör ej mm stolthet segra öfver den qvinliga nyfikenheten! [besinnande tig, sedan beslutsomt). Men nej, nej, jag vUl inte läsa det; en vanlig förklaring blott, som möjligen skulle öfvertyga hvilken annan än mig. . . • Ha! Paulina hade rätt! en flicka som jag, är hon än af de renaste seder, gör hon än rättvisa åt de mest högsinnade begrepp om eget värde, gäller hon dock endast för den valeur, hvartill verl-den behagar stämpla henne; är hon inte en leksak för männers passioner, får hon så mycket oftare vara en machin för egennyttiga beräkningar (sjunger).

SÅNG.

Ed bodmamsefl, hvad ar väl hennes lott?

Jo, att vid disken ständigt sitta klistrad,

Har hon en sorg, om aldrig så förbistrad,

Hon måste vara glad och skämta blott.

Hon bör af spegeln vinna tillförsigt,

Ty med sitt yttre skall hon göra under; Magnetiskt loeka kunder efter kunder,

Det kallas att uppfylla rätt. sin pligt.

Ett smått koketteri hör henne till,

Hon måste med natur och konst charmera, Anständigtvis sig låta kurtisera,

Men narra hvarje näsvis sprätt April. (betraktande ånyo brefoet). Men om jag likväl skulle jäsa det . . . Ah! denna strid emellan känslan och förnuftet pröfvar dock själens krafter! . . . Jag har aldrig känt den förr . . . förr . . v ja lörr var detannorlunda. . . . Beledsagad endast af mitt glada lynne skickades jag ut, för att sjelf söka reda p& min

problematiska lycka; men hvad för slags lycka har jag då funnit. (S/unøer)

SÅNG.

Mel.; Vr Robert: ”Då jag drog bort från” etc.

När jag kom hit till hufvodstaden,

Allt med förtjusning mot mig log,

Vid hvarje ton från vaktparaden Vid hvarje steg jag framåt tog

Mitt bjerta hönryckt slog! —

För mig var Stockholm då en himmel,

Jag såg, jag hörde blott dess hvimmel,

Jag hade blott en önskan dår Att jemnt på rosor dansa få.

Men snart förföljd jag blef af skaror,

Från hvilkas läppar smickret flöt,

Som för mitt hjerta läde snaror,

Men som min köld tillbakasköt. —

Och segrens fred jag njöt. —

Då såg jag honom .... straxt jag kände Hur solen i mitt bröst sig tände?

Hur våren blommade deri,

Och nu---------och nu är allt förbii ,

ROJALINDER (90m under sista stansen obemärkt insmugit sig genom fonddörren). Carolina!CAROLINA (förskräektj. Ah! — Ofyndar häftigt ut g mom sidodörren).

TREDJE SCENEN. r

ROJALINDER (ensam). Hon undflyr mig . . . allt bättre och bättre! • . . hon Ijar dä ännu inte läst mitt bref, och Kolly stir ej att återfinna. — Om han varit invecklad i någon brännvins-afför, skulle jag tro honom vara echapperad för evigt! Och syster min sedan! på hvilken jag ännu ej äger den ringaste spaning! (‘tampar i golfvet). Oh, jag kan bli galen öf-ver hela denna labyrinth, som omsluter mig! jag ser mitt arf, min mors förträffliga penningar på afstånd kittla mig i ögonen, utan att kunna nå dem! — Jag ser den gyllne frukten i toppen på trädet — och på den raka snörräta stammen finnes ingen enda qvist, hvarpå jag kunde klättra opp, för att gripa den.

FJERDE SCENEN.

ROJALINDER. DRAHM.

DRAHM (från fondm afsides). Det är han! ROJALINDER^ (för sig sjelf). En militär här inne! — Ah, förmodligen en hjelte hos mamsellerna. —

DRAHM. Ursägta mig, min herre! ni heter ju Rojalinder?

ROJALINDER. Till er tjenst, min herre.DRAHM. Det vill säga, ni är Redaktören Roja-linder.

ROJALINDER. Jag har den äran! (afsides) Hyad fan! — Jag tror karlen vill söka gräl. —

DRAHM (förargligt). Ni tycks ha blifvit fet på ert yrke, herr Tidnings-skrifvare ?

ROJALINDER (betraktande Drahm). Det kan man åtminstone inte säga om er, herr krigare!

DRAHM (afsides). Eländige ordvrängare!

ROJALINDER. Om förlåtelse, min herre —med hvem har jag den äran?

DRAHM. Mitt namn är Drahm, Styckjunkare vid Artilleriet, om ni behagar.

ROJALINDER. Drahm! . . • Ah, jag kunde just tycka det på edra situationer.

DRAHM. Utan vidare omsvep, min herre, vi måste slåss!

ROJALINDER (afsides). Det anade mig just någonting dylikt, (högt) Slåss? Åh, hvarför då, om jag få!r fråga?

DRAHM. Det skall ni få veta på mötesplatsen, i fall ni inte redan gissat det (upptager och öfoerräo-ker åt Rojalinder tvenne pistoler). Se här — välj!

ROJALINDER (afsides). Det fattades blott detta, för att göra min belägenhet komplett.

DRAHM (med dundrande röst). Välj, säger jag!

ROJALINDER (skjuter ifrån sig pistolerna, lakoniskt). Brukas inte nu för tiden, min herre!

DRAHM (rasande)* Ha, ni ärv då rädd, herr Publicist?ROJALINDER. Rädd? — en medlem af den fria pressen är aldrig rädd.

DRAHM. Ja, när det gäller ord; men här gäller det handling.

ROJALINDER (förargad). För tusan! Ai vill dä mörda mig?

DRAHM. Jag er, eller ni mig!

ROJALINDER. Jag er? — tackar ödmjukast — jag är endast dräpande i sak, min herre.

DRAHM. Jag vet det, och det är derföre ni ska aflägga räkenskap herre. Hon, som svurit mig de dyraste eder; henne, på hvilken jag trodde som på Gud, henne har ni med ert eländiga rimsnideri be-röfvat mig!

ROJALINDER. Herre ni är lika obegriplig som m är galen!

DRAHM Crasande). Reta mig inte — jag kunde lätt utan pardon krossa er poetiska hjerna!

ROJALINDER Kallsinnera er, herr Styckjunkare, hvilken henne har jag beröfvat er; hvad har ni Är bevis på era påståenden?

DRAHM (upptar ock uppvecklar Carolinas biljett, hållande den framför ögonen på RojaUnder). Bevis! nå väl! här ser ni bevisen!

ROJALINDER (kastande ögonen på bili etten, studsar plötsligt). Hvad betyder detta? — (fixerande Drahni). Har hon, som skrifvit denna biljett, svurit er tro, min herre, och är hon verkligen er älskarinna?

DRAHM. Hon har älskat mig.

ROJALINDER. Och ni älskar henne?' DRABM. Ty Yärr!

ROJALINDER (alH mer och mer upprörd). Ha, det är då sannt!

DRAHM. Vid min ära!

ROJALINDER. Det var då derföre hon undflydde mig! (ursinnig) Ja, nu är jag till er tjenst, herr Styckjunkare — hvar ska vi mötas?

DRABM. Hvar ni behagar. . . . Bäjerska trädgården på Söder är just inrättad för målskjutning.

ROJALINDER. Jag^ är färdig — kom! {B&da ämna skyndsamt aflägsna sig, men mötes af Felbius).

FEMTE SCENEN.

DE FÖRRE. FELBIUS.

Felbius.

SÅNG.

Mel.: ”Lycka kom, var mig bevågen (till Rojalinder) Kärt jag er välkommen bjuder, Låt mig skaka få er arm! ROJALINDER.

Bort min herre, ty jag sjqder Af förtviflan och af harm. FELBIUS.

Om mig plånboken lemnas Sä gå er väg i frid. — Rojalinder.

Först skall jag blodigt hämnas, Sen få vi talas vid.Tillsammans.

FELBIUS.

Kärt jag er välkommen bjuder

Ville skaka fä er arm Men ni rasande blott sjuder Af förtviflan och af harm, Om mig plånboken lemnas Så gå er väg i frid Sen kan ni blodigt hämnas Ty jag ger fan er strid.

ROJALINDER och DRAHM.

Hämndeds engel, du som bjuder

Näring åt min väckta harm Du som i mitt hjerta sjuder, Låna styrka åt min arm! Skulle segren mig, ämnas Då är mig lyckan blid Bio tt jag får blodigt hämnas Jag stupar sen i frid!

ROJALINDER [otålig till Felbius, som söker qvar-hålla honom). Släpp mig .för fan herre!

FELBIUS. Ah, ett gudomligt möte! Min plånbok och mitt bref herre!

ROJALINDER. Låt mig först få döda denne Styckjunkare! —

FELBIUS (plötsligt uppmärksam). Hvad befalls? Styckjunk . . . skulle — skulle

DRAHM. Undan! — hvarföre stör ni vår vrede, herre?

FELBIUS. Skulle ni händelsevis vara komisk nog att heta Drahm för resten?

ROJALINDER och DRAHM. Just densamme. . . hindra oss blott inte menniska!

FELBIUS (ställer sig i vägen för Drahm, skrikan-dé). Halt verda, säger jag!

DRAHM (drar sabeln, ursinnig). Död och helvete! —FELBIUS Ni har smygt er in i mitt hus, för att drifva maskopi med mina Mamseller!

RO JALINDER. Huru?!

DRAHM. Hvad vågar ni säga olycklige!

FELBIUS (upptager Paulinas biljett och lemnar den åt Drahm). Hvad betyder denna biljett, som Paulina tillskrifvit er?

DRAHM (griper hastigt biljetten). Pauli na säger ni? — (förtjust) Har Paulina Wandel skrifvit denna biljett?

FELBIUS. Det har hon visst, den vilseförda varelsen! — det måtte ni väl veta bäst.

DRAHM (‘till Rojalinder). Och denna, som jag nyss visade er?

ROJALINDER. Den är från Carolina Citron-qvist. —

FELBIUS. Hä? har Carolina också skrifvit er till? — (afsides) Ah, de ä’ då två om honom —det är ändå en tröst i olyckan!

DRAHM (till Felbius). Och hvar har ni funnit Paulinas biljett min herre?

Felbius (spefullt). Jo, just i en hatt, som var skickad till en viss galgfågel, vid namn Rojalinder.

ROJALINDER (ond, slår Felbius på axeln). Spar era titlar, min herre! jag — är — Rojalinder.

'FELBIUS*'(förskräckt och darrande). Herre min Gud, ni? — Jo, se det här var partikuliert, sa' Tempelman om örfilen.DRAHM (< hänryckning). Ha! en förvexling således! — allt var då blott ett missförstånd, och jag, som tviflade på hennes kärlek.--------Paulina, Pau-

lina! skall du kunna förläta mig? (skyndar ut genom sidodörren).

FELBIUS (t ångest, förföljer honom till dörren, för att hejda honom). Stanna, unge man, stanna! nu skall man få se, att han förhexar flickan, innan jag hinner bli i ordning för resten.

ROJALINDER (funderande). > Der ha vi då förklaringen till flickornas ångest ^)å maskeraden!

FELBIUS (förtviflad). Om jag blott hade det förbannade skiljobrefvet, så skulle hon inte undkomma mig! (till Rojalinder) Herre, ni må heta Rojalinder eller Trinder, så var barmhertig och återskaffa mig plånboken, som ni lofvat.

ROJALINDER. Omöjligt, herr Felbius, jag hade missräknat mig . . . jag . . . jag . . . (afsides) Förbannelse öfver den Kolly!

FELBIUS (Utom Sig). Missräknat? . . Ha, ni är då i komplott med den bofven, som plundrat mig — men jag skall hämnas — jag skall arrestera er — jag skall chikanera er! Ack min Gud! ni vet inte ni, hvad det smakar att bli qvitt en olycksalig hustru! —

ROJALINDER. Sansa er herre! — hvad önskar ni? —

FELBIUS. Jag önskar få en inlagå med posten i afton till Consistorium i Carlstad.

Rojalinder. För att? . . .FELBIUS. Få lösa skiljobrefvet mellan mig och min hustru — men klockan är ju redan 6 på qväl-len, och mitt juridiska biträde har rest till Gefle.

ROJALINDER. Nå väl! — jag skäll skrifva inlagan åt er genast.

FELB1US. Gud välsigna er, min herre — Ni är en ljusens engel — ni är min bästa vän!

ROJALINDER (sätter sig vid bordet). Först och främst, hvad heter er hustru?

FELBIUS. Ja, nu tror jag hon har återtagit sitt familjenamn; men ni måste läsa igenom Protokoller-na i målet — följ mig herre — kom!

ROJALINDER. Så mycket bättre ! — (Båda af-lägsna sig genom sidodörren, midt emot den, genom hvilken Drahm ingått).

SJETTE SGENEN.

FRU TILJA och MADAM ANKA (från fonden).

MADAM Anka. Se här, lilla fru, var det be-stämdt, som han smög sig in, jag'# förföljde honom som en skugga ända till porten; men i min ifver att genast få underrätta er. derom, glömde jag alldeles att ta reda på hvem som bor här i huset.

FRU TILJA (afkastar en större svart Slöja, hvarmed hon omslutit sig; derunder är hon klädd som elegant Kammarjungfru med svart helmask för ansigtet, föreställande en Negrinna). Ha, den trolöse! dyrt skall han få umgälla sina brutna eder ... O Madam!om ni visste hvad jag lider af denna(tärande svartsjuka! —

Madam ANKA. Ja, Herre Gud! nog är ni svart åtminstone.

FRU TILJA (aftagånde masken). Och ni tror honom ännu inte vara hängången?

MADAM ANKA. Det kan visst vara möjligt; — emedlertid sprang jag som den värsta kurir, för att råka er, och sjelf gaf ni ju er inte ens tid att byta om toilett, förrän ni följde mig.

Fru TILJA (betraktar den ring hon erhållit af Drahm). Denna talisman, hvarmed han beseglade sina löften, skall bli det vapen, med hvilket jag skall fastnagla honom vid min sida.

MADAM ANKA. Men jag kan ännu inte begripa, hur frun kunde komma undan, innan? . . •

Fru tilja (infallande). Spektaklet blef instäldt; en bodmamsell, som skulle spela Drottningen, blef öfverriden af en skenande häst på Beridarebans-gatan. —

MADAM ANKA. Herre Gud! hvilken olycklig carriére för den arma Mamselln.

FRU TILJA. Ah, hvad han är skön, hvad han är förtjusande! . . . Tyst, det är hans röst — (lyssnar) han kommer! Ah! aflägsna er, madam! och jag — jag måste gömma mig —* men hvar? ha — i skåpet . . . (Madam Anka går. <— Fru Tilja hbljer öfver sig, går in i badskåpet cch drar dörrarna igen).SJUNDE SCENEN.

Drahm. Paulina.

DRAHM. Du har då förlåtit mig, älskade Paulina, hur skall jag kunna återgälda din kärlek? —

PAULINA. Din orimliga misstro har emellertid smärtat mig djupt, Leopold; då den hemskickade hatten icke passade dig, hade du* väl genast bordt ana ett misstag af den dumma drängen.

DRAHM. Jag var förblindad, min älskade — jag såg och hörde ingenting annat än min inbillade olycka att af dig vara bedragen; jag vurmade blott om hämnd på den oskyldiga tidningsskrifvaren, och sedan att få döda mig för dina fötter. —

FRU TILJA" (sticker ftam kufvudet sagta). Han ville då genast göra mig till enka, den otaksamme!

PAULINA (betraktar Drahms hand). Men hvar har du min ring, min bästa Leopold?

DRAHM (slår sig förskräckt för pannan). Ah,

jag hade glömt---------denna oförlåtliga förvillelse

skall då slutligen kosta mig din kärlek eller min heder. —

PAULINA. Är du från förståndet? —

DRAHM. I min förtviflan öfver din förmenta trolöshet gaf jag för att hämnas, din ring åt en annan, åt en förryckt äfventyrerska — jag svor henne trohet, och förmodligen skall hon göra dessa förtviflade anspråk gällande. —
PAULINA, (med sorg och harm). Ha Leopold I du är då turen kommen till mig att tillbakavisa din Ömhet — det är för mycket —^farväl! —

(Skyndar grålands ut genom fonddörren).

DRAHM (söker qvarhålla henne). Nåd, Paulina nåd! O, jag olycklige! hon hör mig inte! — Ok dar efter). '

FRU TILJA (Öppnar skåpet). Men jag, jag hör dig, förrädare!

FELBIUS (bakom scenen). Ja, sannerligen min herre, kan man inte bli konfys för mindre. —

Fru Tilja (förskräckt). Store Gud! hvad var det? — (skyndar ånyo in i skåpet och drar igen dörrarna).

ÅTTONDE SCENEN.

ROJALINDER. FELBIUS. Sedan EN GÅNGPOST.

FELBIUS. Hela dagen har jag ju lupit med limstången, och rent af förgätit, att alla mina handlingar ligga förvarade härnere — (går till Byrån och framtager ur en af lådorna en bundt handlingar).

ROJALINDER. Det var då på detta enkla sätt säger ni, som mitt bref råkade i er förlorade plånbok? (afsides). Det ger mig ingen upplysning — det leder mig på inga spår. —

FELBIUS. Alldeles, min herre ... ett mycket enkelt sätt för resten . . . Men det var en högst interessant historia ni berättade mig! Ni är således hundra tusen Riksdalers karl ni? —t

ROJALINDER. Men det är besynnerligt, att ni är alldeles okunnig om er hustrus födelseort, slägt och anförvanter. — #

FELBIUS. Blankt okunnig, min herre . . . hon kom öfver mig alldeles som. en olycka och förde mig bums in i skärselden . . . (kommer fram med handlingarna'). Men se här, min herre, ha vi pro-tokollerna, och der har ni bläck och papper. —

ROJALINDER. Godt, Herr Felbius!

.FELBIUS. Ack hvad jag blir er förbunden, min herre! — Om jag ändå kunde hjelpa er att uppsöka er syster . . . å propos, ni har ännu inte sagt mig hennes namn. —

ROJALINDER. Hon heter ... (i detta ögonblick hör man Malléns post klo eka bakom scenen).

FELBIUS Qblir vid dessa ljud alldeles utom sig), Ah ha, ah ha! — Posttimman är inne . . . klockan är sju i rappet, det är den beskedliga Herr Mallén som klingar . . . Skynda, min herre, jag springer för att fasthälla Gångposten, medan ni skrifver! — (springer till fonden och ställer sig t dörren, hostande och ropande på posten), Hm! Hm! Gångpost! Hm! hitåt! kom! — (han återkommer med gångposten, hvil-ken till illusion bör vara maskerad som herr Mallén), Vänta i fem minuter, vänta! (gångposten ställer sig vid dörren),

ROJALINDER (bläddrat i pro to kollerna, hvorunder han plötsligt utropar i den mest förvånande öfverraskning). Himmelens Gud, hvad ser jag! det kan inte varan$gon annan i Ah! — (sjunker svimnande och utmattad i en stol).

FELBIUS. Hv§d behagas? en dåndimp! anfäkta och regera! han dör . . . (springer till sidodörren ropande) Carolina, Paulina, Josefina, Albertina, Wilhelmina — för död och pina — hit med Prinsens droppar på en sockerbit. —

GÅNGPOSTEN. Vatten bara!

FELBIUS. Vatten — ja, ni har rätt, vatten! här skall finnas vatten! (springer till badskåpet). Hvad fan nu — stängd t? •— (Drar i sin brådska och*för-tviflan på slangen, som hör till vatten-reservoiren} hvar-vid fru Tilja ger till ett fasansvärdt anskri inne uti skåpet. Stor sensation på Scenen. — Gångposten springer bort förskräckt, Rojalinder vaknar och springer upp; från ena sidodörren instörtar Drahm, åtföljd af fyra mamseller, och från den andra kommer Spiorén med Jose-fina under armen. — Badskåps dörrarna slås upp, och fru Tilja presenterar sig, inhöljd i sin stora slöja, hvarpå synes spår efter vatten. Vid denna anblick stanna alla liksom förstenade af fasa under nedannämnde Chör)

NIONDE SCENEN.

ROJALINDER. FELBIUS. FRU TILJA. SPIORÉN.

Drahm. Carolina. Paulina. Josefina.

- Wilhelmina. Albertina.

chör.

Mel. "Demonerl Fantomet•" (Robert).

O under — afgrunder!

Hin håle det är,

SomSom tyst, utan dunder, insmugit sig här! . . .

Från allt ondt oss Gud bevara! —

Är det spöke eller mara! —

DRAHM (stiger fram till badskåpet, tager fru Tilja i armen och leder fram henne till rampenTråd fram olyckliga, och förklara er afsigt med detta oanständiga taskspeleri. —

FRU TILJA (skrikande). Jag är förlorad! —

SPIORÉN (komiskt).

”Låt din förklädnad falla,

Låt se dig som du är!”

ROJALINDER.

”Förklädd trifs icke glädjen!”

FELBIUS (ännu i ångest). ”Jag vill ha glädje här!” — (Fru Tilja kastar långsamt slöjan tillbaka, borttager masken, hvarvid Felbius, Fojalinder och Drahm studsa af bestörtning och öfverraskning).

DRAHM. Ser jag väl rätt! det är hon! — det är min onda genius!

ROJALINDER. Bedra mig mina ögon! det är min lyckliga stjerna! det är min syster! —

FELBIUS (sjunker på knä i förskräckelse). O du store Mogol! det är satan sjelf! det vill säga min hustru!!!

AIXA (i yttersta förvåning)• Hans hustru 1 —

Symamsellsma. ®TIONDE SCENEN.

DE FÖRRE. KOLLY. Sedan DAVID.

KOLLY (instörtar svettig och andfådd, med Fel-bius plånbok i handen). Lyckönska mig! lyckönska

mig! ändtligen har jag då lyckats upptäcka plånbokens ägare! —

FELBIUS (slagen; — t samma ställning'). Ja, det är så dags nu!

KOLLY (öfverraskad). Hvad behagas? —

ROJAL1NDER (afsides till Kolly). Tyst min bror! känn min puls och säg mig om jag har feber. —

FELBIUS (till Fru Tilja). Tala qvinna! Äst du Susanna — eller äst du det icke?

FRU TILJA (med pathos). Jag är din Susanna, min Joachim!

FELBIUS. Helige Gud! — och jag, som hoppades ej få råka dig förrän på den yttersta dagen!

DRAHM (till fru Tilja). Nå väl, min fru, nu löser ni väl mig från mitt löfte? . . .

FRU TILJA (tager af sig ringen och lemnar den åt Drahm). Min goda engel öfverger mig . . . mina , skönaste drömmar upplösa sig i den mest isande verklighet!

ROJAL1NDER. Så se vi då hvarandra åter, min syster! —

FRU TILJA (störtar i Hojalinders armar). Hvad jag längtat efter detta ögonblick, Pontus.ROJALINDER. Förmodligen känner du den lyckliga ställning, hyaruti vår mors död . . .

FRU TILJA (afbry tande). Just för den har jag kommit till hufvudstaden, min bror; ännu i afton, om vi så vilja, kunna vi lyfta penningar hos herr Wäxelbäck.

ROJALINDER (förtjust, fattande Carolinas hand). Nu min älskade Carolina! Med hundratusen Riksdaler på fickan, kunna vi lugnt gå framtiden till mötes. — Jag lägger ner min penna, säljer tidningen, köper mig en Landtegendom hos herr Georg Wilson, och drar mig tillbaka i Familjlifvets lugn.

SPIORÉN (afsides). Han drar sig tillbaka! då skall jag hålla mig framme! —

DAVID (från fonden). Ett bref till mamsell Paulina.

PAULINA. Från min farbror! det är till dig min Leopold! —

DRAHM ([hänryckt, tar brefvet, bryter och låser). Ah! en fullmakt som Löjtnant vid Sjunde batteriet . . . Paulina! Paulina! din kärlek gör mig stum!

FELBIUS (som en stund lyssnat och funderat, hvorunder han ljusnat — — — till Rojalinder). Vi äro således slägt med hvarandta, min herre? —

ROJALINDER. Tjocka slägten, svåger lilla . . . och goda vänner hoppas jag? —

FELBIUS. I lif och död, lilla svåger! (skakar hans hand. — Derefter tager han Rojalinder vid ena handen och ftu Tilja vid den andra, för dem något åtsidan, hal fvis kande). Hundra tusen Riksdaler hvar-dera? — var det inte så? —

RO JALINDER. Jo jo men!

FRU TILJA. Ack jo! —

FELB1US (med återhållen förtjusning). Ah! men hvad är nu egentligen din mening, Susanna lilla, min Engel?

FRU TILJA (exalterad, närmar sig Felbius). Att i en makes hem hvila ut efter min ungdoms stormar! —

FELBIUS. Och de hundra tusen Riksdalerna?

FRU TILJA. Tillhöra oss gemensamt! (omfamning).

FELBIUS (afsides, i det han omfamnar henne). Herre Gud! hvad gör man ändå inte för penningar! (högt). Vi ä' således nu återförenade, min lilla förträffliga hustru? —

FRU TILJA. Ja, Joachim! Men Soirée en gång i veckan hör du . . . och en abonnerad Loge på Operan.

FELBIUS. Du skall få dina önskningar uppfyllda, mitt hjerta lilla! —

SÅNG.

Mel. Ur ”Slösaren När allting går oss värst emot, gör ödet svart till hvitt, jag bad hvar dag till Zebaoth, att hustru min bli qvitt. —Men nu — om med sitt arf hon tänkt att fly min ömma ton, jag i förargelsen mig dränkt, vid gamla Kungsholmsbron! —

Att få ett hundratusen jemnt, — se det gör saken fin, då kan man gifta sig bestämdt, om ock med sjelfva hin!

Nu stå affärerna i flor, nu slutar jag mitt knåp, nu skalt jag först bli Stadsmajor, sen blir jag filantrop. —

RO JALINDER.

Mel. **Studentens glada lif!” För pengar allt man får, för penningar man allt fördrar, de läka alla sår! —

Hur mången man till huskorss tar ett troll om blott hon penningar har Här finnes kanske månget par.

Som saken bäst förstår!

Sjelf mynt jag plötsligt vann, och sluter nu min pik-fabrik som en förmögen man! —

Det är så ljuft att vara rik, — och le åt tidens kalabalik . . .

Nu byter jag om politik — precis som mången ann!----------PAULINA.

Mel. Ur ”Rika Morbror \

Min Leopold — jaloux, höll på att rakt försvinna, och jag att ej bli Fru

blott för en rivalinna-----------

Men tam, men tam, men tam, jag fått min förvillade Drahm! —

Jag fått min Drahm — fallalera, så snäll och tam — fallalera,

Min Drahm — så tam, skall sättas i glas och i ram!

Får jag mig frihet ta, att ödmjukt be publiken glöm ej mamsellerna —

Och ej den här butiken!

Vi sytt, vi sytt, vi sytt — ty värr — likväl ingenting nytt! —

För er — jo pytt — fallalera! vi sytt på nytt — fallalera! —

Allt nytt — har flytt. —

Jo pytt .... fick ni se något nytt. —

(Ridån faller•)

Slut.Stockholm tryckt hos marcus & comp. 1848.Svenska Thea tern

I lika tryck och format som detta theaterstycke

har utkommit hos samma förläggare;

N:o 1. MAGISTER BLÄCKSTADIUS. Lustspel

i 2 akter.......................16.

N:o 2. Läkaren. Skadespel i 4 akter . . . 24.

N:o 3. EN FÖDELSEDAG PÅ GÄLDSTU-

GAN. Lustspel...................16.

N:o 4. RIKA MORBROR. Lustspel i 2 akter 16.

-~N:ö 5. ENGELBREKT och hans DALKARLAR 24.

N:o 6. STOCKHOLM, WESTERÅS och UP-

SALA.................. 16.

N:o 7. HERR DARDANELL och hans UPPTÅG PÅ LANDET ....16.

N:o 8. 1846 och 1946 .... 16.

N:o 9. JERNBÄRAREN. Skådespel . . . 16.

N:o 10. HITTEBARNET. Lustspel ... . 16.

N:o 11. POSTOVHATAREN.....................16.

^ N:o 12. JENNY eller ÅNGBÅTSFÄRDEN . . 12.

Samteliga af Aug. Blaiich.

N:o 13. MÄSTER SMITH, af Joh., Jolin . . 32.

N:o 14. DET OTROLIGA. Lustsp. af K. Kullberg 16.'

N:o 15. FEMHUNDRADE RIKSDALER BANKO, af M. Gramær . . . . . 16.

N:o 16. EN HALF MILLION. Lustspel af samme författare . ...16.

N:o 17. SYMAMSELLERNA af samme författare 24.